

Phần 1

Chương 1

Tôi có lẽ là một trong những người khách Việt đầu tiên dùng bữa sáng ngày hôm nay. Chưa tới 7 giờ, mới chỉ lác đác vài người khách nước ngoài dậy sớm đang ăn sáng. Tôi hẹn đồng hồ dậy từ hơn 5 giờ để đi chụp ảnh bình minh, rồi về lại resort và giờ đang tận hưởng bữa sáng. Nắng nhẹ, biển xanh ngắt, bãi biển khá vắng, yên tĩnh. Nhà hàng của resort nằm ngay trên bờ biển, ngồi ăn sáng ở đây cũng khá thú vị.

Bỗng nhiên, một bàn tay vỗ vai tôi. Tôi quay lại, là anh Quân. Thật bất ngờ khi gặp anh Quân ở đây. Anh Quân học trước tôi hai khóa cùng trường Đại học, chúng tôi biết nhau qua những hoạt động thời sinh viên.

Chào hỏi xong, anh Quân đi lấy món ăn rồi cùng vợ ngồi ở một bàn khác. Tôi tiếp tục bữa sáng thịnh soạn của mình, uống cà phê xong rồi trở về phòng.

Cất máy ảnh xong, tôi cầm một quyển sách rồi đi ra biển, chọn một cái ghế dài rồi nằm ngắm biển. Tôi thích biển, nhất là những bãi biển đẹp tuyệt vời và vắng thế này, nên dù không thích việc các resort chiếm bờ biển để làm những bãi tắm riêng cho khách của mình, nhưng thôi thì đang ở trong resort thì cứ tận hưởng cảm giác đó.

- Musso.

Tôi ngược nhìn lên. Là Hằng, bạn gái của sếp. Hằng đi một mình ra bãi biển, chắc sếp còn đang ngủ. Tôi nghĩ thầm: “Đêm qua làm quá chứ gì”.

- Ủ, truyện của Musso.

- Không ngờ anh Nhật cũng thích đọc tiểu thuyết tình cảm.

- Ờ.

Tôi gấp quyển “Hẹn em ngày đó” lại, nói chuyện vài câu xã giao với Hằng cho có. Hằng đi qua một cái ghế cách đó một quãng, bỏ khăn quàng và áo choàng tắm ra, khoe thân hình hấp dẫn trong bộ bikini màu vàng rất hợp dáng.

Ngay từ lúc đó và trong suốt lúc cô bé thoa kem chống nắng các loại, đã có vài ánh mắt của những người khách khác hướng về phía cô. Tôi dù không hề có ý muốn “tia” hàng của sếp nhưng cũng vài lần liếc mắt. Chắc, dù sao thì trong bối cảnh chỉ có vài cô gái có thân hình đẹp trên bãi biển này thì khó mà không ngắm.

- Hay ghé ta, ra bờ biển đọc sách. Không tắm biển à?

Tôi nhìn lên. Anh Quân đi cùng vợ. Tôi chào anh lần nữa, anh đặt đồ xuống ghế trong cây dù cạnh đó. Trong khi vợ anh Quân thoa kem chống nắng thì anh Quân qua bên phía cây dù của tôi, ngồi xuống cạnh ghế tôi đang nằm, xoay lưng

về hướng vợ và nháy mắt với tôi. Tôi nhìn theo hướng anh nháy mắt, chỉ thấy Hằng. Tôi nhướn mày để xác nhận, anh cười khoái trá.

Chắc, ông này đi với vợ mà cũng hám gái. Mà cũng bình thường, tôi cũng len lén ngắm Hằng mà. Anh Quân và vợ xuống tắm biển. Hằng nằm lim dim trên ghế, có lẽ đang tắm nắng (trong bóng mát của cây dù) hoặc là đang tận hưởng những ánh mắt. Tôi tiếp tục đọc sách, rồi cũng xuống tắm biển chán chê.

Chiều hôm đó, anh Quân gọi điện thoại rủ tôi uống cà phê. Do buổi chiều, tôi và sếp làm việc với đối tác và nên cuối buổi chiều tôi mới gặp anh Quân ở nhà hàng. Không biết có chuyện gì mà anh Quân lại một hai rủ tôi uống cà phê.

Vừa ngồi xuống, anh Quân thì thầm:

- Con nhỏ mặc bikini vàng hồi sáng đó là gái.
- Ý anh là...
- Là hàng, cave đó.

Suýt nữa tôi buột miệng nói “bồ của sếp em đó” nhưng kịp dừng lại.

- Sao anh biết? - Anh đi nó vài lần rồi, cách đây phải năm rưỡi. Nó là hàng Vip, thằng bạn anh giới thiệu cho anh. Đã lắm.

- Chắc không?

- Chắc chắn, con nhỏ đó tên Nhi, nó là một trong những con hàng ngon nhất anh từng chơi mà, anh nhớ cả mấy cái mụn ruồi của nó trên người, hồi nãy nhìn mặt đã ngờ ngợ, thấy mấy cái mụn ruồi là nhận ra ngay. Lúc nó chạy xuống biển tắm, nhìn cái mông của nó làm anh nhớ hồi đó ghê.

- Anh chắc không? Sao anh nhìn rõ mấy cái mụn ruồi?

- Nãy anh cố tình đi vòng ngang qua đầu ghế nó mà.

- Nó có nhận ra anh không?

- Sao anh biết được. Nhưng chắc không đâu. Đời nó làm với bao nhiêu thằng, sao mà nhớ được.

Rồi anh Quân kể khi anh làm khách của cô-gái-đó, cô ta mới chỉ 19 tuổi, và chắc chắn là mới vào nghề. Sau đó, số điện thoại của cô ta không liên lạc được, anh đoán cô ta đổi số, và tiếc rẻ chọn một cô gái làm tiền khác.

Tôi từng nghe nói chuyện anh Quân ăn chơi khi chưa lấy vợ, nhưng rất ngạc nhiên về chuyện này. Thôi thì đời tư và cách sống của mỗi người mỗi khác, tôi cũng chẳng suy nghĩ gì. Qua lời kể thì anh Quân chỉ từng làm khách của vài cô, và đã không còn đi “mua hoa” sau khi lấy vợ.

Cuộc nói chuyện kết thúc với việc anh Quân khuyến khích tôi xin số cô-gái-đó, và nếu cô ta còn làm nghề thì tôi nhất định phải ngủ với cô ta, vì anh nói “nhìn giờ còn ngon hơn hồi đó”. Tôi chột bật cười về suy nghĩ tôi sẽ đưa cái của mình vào chỗ một người tôi biết rõ từng đưa cái của anh ta vào.

Nghĩ là nghĩ vậy, chứ nếu Hằng quả thật là gái gọi, tôi chả dại gì mà đụng vào cô ta, dù cô ta là bồ của sếp hay hàng của sếp thì cũng không phải để mình đụng vào.

Đến tối, tôi cùng sếp và mấy anh em vào thành phố ăn. Phía đối tác đã chuẩn bị một bữa tiệc khá hoành tráng với nhiều đặc sản địa phương, và dĩ nhiên là nhiều hải sản.

Sếp giới thiệu Hằng là bạn gái rất thoải mái với những người khách. Lúc đó, trong đầu tôi không thể loại bỏ suy nghĩ có khi nào trong những người khách này có người từng là khách mua hoa của Hằng, nếu cô ta từng là gái gọi thật?

Và rồi nhìn sếp rất vui vẻ khi ngồi cạnh Hằng, tôi lại nghĩ về mức độ nghiêm túc của mối quan hệ này. Dù sếp và tôi thân thiết, nhưng chúng tôi không bao giờ hỏi về đời tư của nhau, nhất là khi anh đã ly dị vợ, còn tôi thì chưa có vợ, chuyện cặp bồ là bình thường.

Chuyến đi công tác này gồm có sếp, tôi, một nhân viên cấp dưới và một tài xế. Dĩ nhiên sếp phải được bố trí phòng riêng, còn ba người thì tôi cũng được ở phòng riêng, còn cậu nhân viên và anh tài xế chia nhau một phòng.

Sau đó, chúng tôi được biết Hằng sẽ đi cùng, nhiều người trong công ty biết về cô bồ của sếp, nên chuyện đó cũng bình thường, hơn nữa chuyến đi này kéo dài đến bốn hoặc năm ngày. Mà nói gì đi nữa, sếp muốn là được.

Về lại resort, tôi đi dạo trong resort, cũng là để giúp tiêu hóa bớt bữa tiệc nhiều đạm này. Tôi ra nhà hàng, gọi một ly nước ép rồi nhìn ra biển. Và rồi tôi thấy sếp và Hằng nắm tay đi dạo trên bờ biển. Họ thật hạnh phúc, và Hằng nhìn rất xinh đẹp trong bộ áo váy đó. Trong ánh đèn vàng của resort, hai người họ trông thật lãng mạn.

Khi tôi thấy sếp hôn Hằng, tôi chợt nghĩ nếu tôi đã xem anh như anh trai, tôi có nên tìm hiểu thực hư và nếu Hằng là gái gọi thật, tôi có nên cho anh biết hay không?

Tôi chợt thấy ly nước ép đắng nghét.

Tối hôm đó, tôi trần trọc vì quá no, và chắc cũng vì có quá nhiều chất bồ, mà tôi lại ngủ có một mình. Bỗng dưng tôi thấy Hằng mở cửa bước vào phòng tôi. Rồi đột nhiên Hằng cởi váy, bên trong là bộ bikini màu vàng mặc lúc sáng.

Cô bé leo lên giường tôi, hai tay vuốt ve tôi. Tôi ngồi dậy, xoay người Hằng lại và mê mê cặp mộng khá to của cô bé. Đột nhiên tôi thấy sếp mở cửa bước vào phòng tôi, Hằng nhảy phóc ra khỏi giường, quần lẩy sếp. Tôi bật dậy, mồ hôi tuôn như tắm.

Chỉ là giấc mơ thôi mà, phòng này dùng thẻ từ, chỉ có tôi và nhân viên resort ra vào được. Chỉ là giấc mơ thôi mà.

Chương 2

Sáng hôm sau, tôi dậy trễ nên xuống ăn sáng cũng trễ. Khi tôi đang ngồi uống ly nước cam rất uể oải thì sếp và Hằng bất ngờ ngồi xuống cùng bàn với tôi. Hằng cười rất tươi với tôi, hỏi tôi đã đọc hết quyển “Hẹn em ngày đó” chưa.

Đây mới là lần đầu tiên tôi nói quá năm câu với Hằng. Hằng đã đọc quyển sách này, và nhớ rất rõ các chi tiết. Sếp rất vui khi thấy tôi nói chuyện thoải mái với Hằng nên anh cũng khuyến khích bọn tôi nói chuyện, thỉnh thoảng hỏi về nhân vật này, quyển sách nọ.

Tôi rất ngạc nhiên khi Hằng đọc khá nhiều, trong đó có nhiều tác giả mà tôi biết hoặc tôi thích như Musso, Levy, Nicholas Sparks,...

Tôi chợt nghĩ nếu Hằng thật sự là gái gọi thì sao nhỉ? Thực ra, chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra vào thời nay.

Chắc, một nhân viên văn phòng và một cô gái điếm ngồi nói chuyện về văn học lãng mạn trong một nhà hàng bên bờ biển, ngồi cùng là một doanh nhân giàu có. Thật là một hoàn cảnh.

Đó là ngày thứ hai trong chuyến đi của chúng tôi. Chiều hôm đó, công ty đi khảo sát cùng đối tác. Dĩ nhiên, Hằng không đi cùng. Chúng tôi về khá muộn, khi xe về gần đến resort, tôi xin xuống xe.

Tôi muốn đi ăn vài món ngon dân dã của thành phố biển này, không phải những món Tây trong resort và cũng không phải đặc sản đắt tiền của bữa tối hôm qua.

Tôi cũng thưởng thức cà phê trong phố, xem cà phê ở đây thế nào, chứ không phải cà phê trong nhà hàng mà tôi uống hai hôm nay.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong là sếp với Hằng đi chơi, còn tôi và cậu nhân viên qua làm việc với phía cấp dưới của đối tác về những vấn đề mà cấp dưới phải làm. Sếp bảo anh tài xế đưa đón bọn tôi, còn sếp và Hằng tự túc.

Xong hết mọi việc, anh Cường tài xế đưa bọn tôi đi ăn trưa rồi về lại resort. Về ngủ được một chút, tôi lại mang sách ra bờ biển nằm đọc, đọc một hồi thì lại thiu thiu ngủ.

- Đọc thế này bao giờ mới xong quyển sách đây.

Tôi giật mình tỉnh dậy, Hằng đang đứng cúi xuống nhìn tôi. Tôi gấp quyển sách lại, hỏi:

- Em đi tắm biển à?

- Dạ.

- Anh Lâm có xuống không?

- Dạ không, anh không thích tắm biển, với lại anh buồn ngủ nên đi ngủ rồi.

Thấy tôi không nói gì nữa, Hằng đi qua ghế gần đó ngồi thoa kem chống nắng. Chiều nay Hằng mặc một bộ bikini khác, vẫn khoe dáng đẹp và đầy sức sống. Chợt Hằng nói:

- Phát hiện anh Nhật nhìn em hoài nha.

- Đâu có - Còn chồi nữa.

Bỗng nhiên ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nói:

- Anh thấy em giống một người.

- Vậy à, bạn của anh à?

- Không, bạn của bạn anh. Tên là Nhi.

Hằng giật mình. Chắc chắn là cô bé giật mình, vì cô ngừng việc thoa kem chống nắng vốn đang làm rất thuần thục. Tôi thì còn giật mình hơn, tôi không biết việc tôi vừa làm sẽ đưa câu chuyện đến đâu.

Dù cho tôi có muốn tìm hiểu thực hư về Hằng, tôi cũng không nên đánh động ngay từ đầu như thế. Nếu như Hằng quả thật là cô gái gọi tên Nhi, tôi chẳng khác nào đang bóng gió đe dọa cô ta.

Tôi nói tiếp: “Mà chắc không phải đâu, người giống người nhiều mà”, rồi mở sách ra giả vờ đọc tiếp. Tôi cứ nhìn lướt theo con chữ chứ không hề đọc nổi dòng nào, mỗi lần lật sách lại vờ nghiêng đầu để liếc nhìn Hằng, được hai lần thì thấy Hằng đứng lên đi xuống biển.

Tôi bỏ sách xuống nhìn ra biển, Hằng bơi một chút rồi lên bờ, thân hình cân đối của cô bé loang loáng nước, sáng lên dưới ánh nắng vàng của buổi chiều. Ngại nói chuyện với Hằng, tôi cười rồi ôm sách về phòng.

Tối hôm đó, tôi chủ động đề nghị bọn tôi đi ăn tối, để sếp và Hằng đi ăn riêng. Dĩ nhiên là sếp đồng ý.

Anh Cường đưa hai người họ đến một nhà hàng, rồi quay lại đón tôi và Luân. Không có sếp, ba anh em đi kiếm một quán hải sản bình dân, vừa ngon vừa rẻ, làm vài chai và bàn luận rôm rả.

Anh Cường là một tài xế rất điển hình. Từ khi tôi vào công ty đến giờ đã ba năm, chưa bao giờ tôi nghe anh kể một câu về đời tư của sếp. Kể cả khi anh lái xe đưa một mình tôi đi công chuyện, anh nói chuyện với tôi rất vui vẻ, anh cũng nói về sở thích của sếp, về căn nhà sếp ở, về đội bóng sếp yêu thích, nhưng tuyệt nhiên không nói về đời tư, dù cho chuyện sếp đã từng ly dị và sếp đang cặp bồ là chủ đề rất hot trong công ty.

Trong buổi nhậu tối nay cũng vậy, dù Luân hỏi về chuyện sếp và Hằng, anh Cường chỉ cười và nói: “Đừng biết nhiều quá em ạ, mà có biết thì cũng phải làm như mình không biết”.

Câu nói của anh Cường làm tôi suy nghĩ nhiều. Có lẽ, tôi không nên biết nhiều, và những gì đã biết thì phải tỏ ra mình không biết.

Ba anh em ăn uống chán chê, nhất là sau đó sếp gọi anh Cường nói sẽ tự đi taxi về. Về lại resort, tôi ra nhà hàng, định uống một ly nước ép nhưng nhân viên pha chế đã nghỉ.

Tôi ra bãi biển, kiếm một cái ghế dài và nằm ngắm biển, một phần cũng là để bớt hơi men trước khi về phòng ngủ.

Bất chợt, tôi thấy Hằng trong nhà hàng, cô bé nhìn quanh quất như đang tìm ai đó, không biết là cô tìm sếp hay tìm tôi.

Tôi nhìn Hằng từ góc khuất, khi thấy Hằng đi về hướng bãi biển, tôi ngại một cuộc nói chuyện trong khi tôi chưa sẵn sàng nên đứng dậy, đi về hướng hồ bơi để tránh Hằng.

Vừa đi về phòng, tôi vừa nghĩ nếu cô bé đến tận phòng tôi gõ cửa thì câu chuyện sẽ thế nào. Chắc, tôi thật sự chưa chuẩn bị lật bài ngửa, nhất là khi tôi chưa thật sự biết chắc chắn thực hư của câu chuyện. Về phòng được một lúc thì tôi ngủ, thật may là trong lúc chưa ngủ không có ai gõ cửa.

Sáng hôm sau, Hằng cười rất tươi khi gặp tôi, tôi cũng gượng gạo đáp lại. Trừ Hằng, sếp cùng bọn tôi ăn sáng nhanh gọn rồi qua ký kết các hợp đồng và giấy tờ với đối tác.

Sau bữa trưa cũng rất nhanh gọn, mọi người về lại phòng nghỉ ngơi một chút rồi trả phòng, về lại Sài Gòn.

Về lại Sài Gòn, tôi quán triệt chủ trương không-quan-tâm đến chuyện của sếp. Thực ra, từ trước đến giờ, tôi chả bao giờ hỏi han chuyện riêng tư của sếp, dù anh và tôi khá thân nhau. Có lẽ vì vậy nên tôi được xem là có phẩm chất của một nhân viên đáng tin cậy.

Chương 3

Anh Lâm, sếp của tôi từng nói đùa là giờ anh chỉ còn thiếu một đứa con trai nữa là anh không còn gì để phấn đấu. Anh đã có sự nghiệp, tuy chưa phải là to tát nhưng cũng đủ để tự hào.

Anh đã có tiền bạc dư dả, tuy chưa phải đại gia nhưng cũng đủ để chi tiêu thoải mái. Anh đã có vợ và một con gái, anh vẫn nói dù đã ly dị nhưng anh đã từng có một cuộc sống hôn nhân và gia đình hạnh phúc.

Anh cũng chưa bao giờ kể cho tôi nghe anh gặp Hằng thế nào, rồi Hằng trở thành bạn gái chính thức của anh như thế nào.

Tôi chỉ nhớ là cách đây nửa năm, anh dẫn Hằng đến một bữa tiệc của công ty, giới thiệu là bạn gái. Đó là một chủ đề rất hot, nhất là khi có vài em hoặc chị nhân viên lỡ mơ tưởng đến sếp. Từ đó trở đi, tôi có gặp Hằng đi cùng anh vài lần, đều chỉ chào xã giao.

Sau khi đi Phan Rang về, tôi “vô tình” gặp anh Quân trong quán cà phê anh hay ăn trưa. Tôi hỏi anh về cô gái gọi tên Nhi. Anh Quân kể Nhi khi đó 19 tuổi, một người bạn làm ăn của anh Quân giới thiệu cho anh, và ngay lập tức anh ấn tượng trước gương mặt xinh xắn và thân hình đẹp của Nhi.

Lần thứ hai anh làm khách hàng của Nhi, anh đoán cô bé này là sinh viên, nhưng không chắc vì Nhi không hề tự nhận là như thế, khác với nhiều cô gái gọi giả mạo cái mác rất ăn khách đó.

Anh Quân kể hoặc là Nhi là gái mới vào nghề, hoặc là cô giả vờ quá khéo khiến anh rất thích sự ngượng ngùng, nhưng có chút ham muốn của Nhi. “Cái sự ham muốn của Nhi nó rất thật, làm anh phát điên lên” - anh Quân tiếc rẻ vì mới chỉ lên giường với Nhi được ba lần thì mất liên lạc.

Tuổi và giọng địa phương của Nhi trùng khớp với Hằng. Về vóc người và những nốt ruồi thì anh Quân khẳng định Hằng chính là Nhi. Tôi đã tin đến 90%, nếu không muốn nói là hoàn toàn tin.

Nhưng rồi tôi nghĩ, sếp cặp kè với gái bao thì đã làm sao, đó là chuyện của sếp, tôi tiếp tục thực hiện nguyên tắc của tôi là tôn trọng cuộc sống riêng tư của sếp.

Khoảng một tháng sau khi đi Phan Rang về, bỗng dưng sếp nói với tôi, khi đó chỉ có tôi và anh trong phòng làm việc của anh: “Hằng có mấy lần hỏi về Nhật”.

Tôi giật mình. Hằng hỏi về tôi, phải chăng cô ta đang muốn tìm hiểu về tôi, hoặc đang chuẩn bị để ngăn chặn tôi làm lộ thông tin. Và điều thứ hai làm tôi giật mình là anh Lâm đã có đề ý về chuyện đó.

Anh Lâm là một người rất sắc sảo, tôi biết điều đó, Hằng nếu hỏi chuyện gì về tôi thì chắc chắn anh Lâm sẽ đề ý.

- Hằng hỏi gì vậy anh?

- À, Hằng hỏi em là nhân viên cấp nào, giỏi không. Anh nói giỏi, Hằng khen em làm việc giỏi mà cũng lãng mạn ghê, đọc truyện và chụp ảnh các kiểu. Hằng còn hỏi em có bạn gái chưa nữa.

- Chắc Hằng thấy em đọc tiểu thuyết nên nghĩ vậy ấy mà. - Ủ, anh cũng ngạc nhiên mà.

Tôi không biết nói gì nữa, hỏi nữa thì phạm vào nguyên tắc của tôi, mà nói thì chả biết nói gì. Sếp đã đọc xong tài liệu tôi đưa, để trên mặt bàn. Tôi đánh trống lảng qua công việc, rồi nhanh chóng rời phòng sếp.

Chiều hôm đó, đi làm về tôi ghé uống cà phê ở chung cư gần nhà. Tôi có một cuộc trò chuyện ngắn với một ông bạn, đề tài là sự nguy hiểm của phụ nữ, dẫn truyện là từ phim ảnh.

Anh đó nhận định: “Phụ nữ lúc bị dồn vào chân tường họ sẽ hành xử rất mạnh mẽ, nhưng chưa đáng sợ bằng lúc họ bối rối hoặc hoang mang. Khi đó phụ nữ rất khó lường”.

Tôi chợt hỏi:

- Thế cave thì sao anh?

- Dù, cave thì không biết được nó sẽ làm gì đâu.

Tôi uống cạn ly cà phê. Tôi vốn dĩ không khinh miệt hay ác cảm với gái gọi, nhưng việc đụng chạm vào thế giới của các cô ấy, tôi không thấy hay ho chút nào.

Tôi có đang phạm sai lầm không? Để bảo vệ mỏ vàng của mình, liệu Hằng sẽ làm gì tôi không? Lúc này, có lẽ Hằng đang bối rối, hoang mang, thậm chí là đang sợ.

Tôi chợt thấy tôi cũng có một chút sợ, một chút thôi.

Phần 2

Chương 4

Mấy hôm sau là cuối tuần, một anh trong công ty rủ một số anh em qua nhà nướng thịt uống bia. Tôi đoán sẽ gặp Hằng ở bữa tiệc. Tối hôm đó, tôi chở thùng bia qua sớm, phụ anh đó nhóm lò nướng, rồi ngồi chơi. Đến sát giờ ăn thì anh Lâm và Hằng mới đến. Tôi cứ lẩn lẩn để tránh nói chuyện với hai người, ngồi ăn một chút rồi kiếm cớ về sớm.

Một tuần sau đó, khi tôi đang tận hưởng sáng Chủ nhật đẹp trời bằng cách ngủ nướng thì có điện thoại. Tôi cầm máy lên, thấy số lạ nên không nghe. Gần một tiếng sau tôi mới dậy, thấy có ba cuộc gọi nhỡ đều từ số đó, nhưng khi tôi bấm gọi lại thì máy lại báo không liên lạc được.

Đến chiều hôm đó, khi tôi đang ngồi uống cà phê một mình trong quán quen thì số lạ đó lại gọi. Tôi nghe máy.

- Cho em hỏi phải anh Nhật không ạ?

- Vâng, tôi Nhật đây. Xin hỏi...

- Em là Hằng ạ.

- Hằng...

- Em là bạn anh Lâm ạ.

Tôi im lặng vài giây. Vậy là cô gái đó đã gọi.

- Ủ, anh nhớ rồi. Em gọi anh có gì không?

- Em muốn gặp anh để hỏi một chuyện.

- Vậy à, em hỏi luôn đi.

- Em không nói qua điện thoại được. Em muốn gặp anh.

- Gặp em thì anh hơi ngại, em là bạn gái của sếp anh mà, anh hơi ngại. Em cứ nói qua điện thoại luôn đi, anh thoải mái mà.

- Nhưng em muốn gặp anh. Anh ngại chuyện gì?

- Em muốn hỏi anh về chuyện gì, nói sơ sơ cho anh hình dung được không?

- Em cần phải gặp anh, anh cho em gặp anh nói chuyện nha. Anh có thể cho em gặp anh ở đâu được?

- Anh ngại thật mà. Em là...

- Anh Lâm không biết đâu, em lấy số khác gọi cho anh. Anh thấy chỗ nào gặp được thì anh cho em gặp anh nói chuyện nha.

- Được rồi để anh tính.

- Dạ, anh nhắn tin vào số này nha, mỗi ngày em sẽ lắp SIM này vào một lần để chờ tin anh.

Tôi chào Hằng rồi cúp máy. Tôi bắt đầu bối rối. Tôi gọi thêm một ly cà phê nữa, quán mang ra một ly cà phê rất đậm theo thói quen của tôi. Việc uống thêm một ly cà phê lại càng làm tôi thêm khó chịu, có một chút nôn nao như say cà phê.

Cho đến khi xế chiều, mặt trời xuống chiếu xuyên qua hàng cây bên kia đường tạt thẳng vào bàn tôi đang ngồi, thì tôi chợt nghĩ: “Sao tôi phải rối trí đến thế nhỉ, tôi mới là người cầm đăng cán mà”.

Nhưng khi chạy xe về nhà, nghĩ đến đăng cán với chả đăng lưỡi, tôi nghĩ thêm: “Chơi dao làm chi để rồi sợ đứt tay, cán với chả lưỡi”.

Hai ly cà phê rất đậm, cộng thêm việc ngủ quá nhiều vào buổi sáng khiến tôi khó ngủ vào buổi tối. Tôi nghĩ đến chuyện gặp Hằng ở đâu.

Tôi không muốn bất kỳ ai thấy tôi gặp Hằng, nói chuyện với Hằng. Hằng là cô gái của sếp, tôi không có lý do gì để uống cà phê với cô ta cả, mà nói chuyện ở một quán cà phê cũng không ổn, không có gì đảm bảo.

Tôi cũng không thể gặp Hằng ở nhà tôi hoặc ở nhà cô ta. Thế rồi tôi nghĩ đến một nơi mà cô ta chắc là biết cách lui tới sao cho kín đáo, và tôi cũng không lạ lẫm gì, vì tôi hay đi du lịch, và tôi cũng từng chăn rau.

Đó là khách sạn. Nhưng không thể hẹn cô ta trong khách sạn ngay được, tôi cần phải khéo léo một chút.

Tôi bắt đầu lên kế hoạch gặp Hằng sao cho bí mật, an toàn. Tôi tìm trên mạng, rồi lượn quanh vài khu, chọn được một khách sạn trên đường Phan Xích Long.

Việc tìm một quán cà phê thì dễ hơn, tôi tìm được một quán trong một con đường khá khuất ở Bình Thạnh. Tôi hẹn Hằng ở quán cà phê đó, dặn cô bé đội mũ rộng vành và đeo kính mát che mặt.

Tôi xin sếp cho nghỉ chiều thứ sáu để đi chơi cuối tuần, tôi có đi thật nhưng đến sáng thứ bảy mới khởi hành.

Hai giờ chiều, Sài Gòn mùa mưa oi bức khá khó chịu, có lẽ chẳng mấy ai muốn ngồi cà phê sân vườn vào giấc đó. Tôi đến sớm, giả vờ thích thú với đĩa nhạc đang mở, và bảo nhân viên mở to lên nghe cho thoải mái. Ngồi đợi một lúc thì Hằng đến, nhìn cô như một nhân vật trong phim. Chào hỏi và gọi nước xong, Hằng nói:

- Anh nói ngại bị mọi người thấy, nhưng lại chọn quán cà phê giữa Sài Gòn.
- Ủ, tại vì anh chẳng biết hẹn em ở đâu mà không ai thấy.

Hằng đợi cho đến khi nhân viên mang nước ra, cô gật đầu, rồi nói với tôi, rất nhỏ: “Em muốn nói chuyện với anh, nhưng em sợ có người nghe quá”.

Tôi chồm người tới một chút, trán tôi đụng vào vành mũ của Hằng. Hằng vẫn đội mũ và đeo một chiếc kính mát rất to, lúc này thì tôi nhìn thấy giống Lady Gaga chứ không còn giống nhân vật phim ảnh nào.

- Em muốn nói chuyện gì mà sợ có người nghe.

Hằng im lặng rất lâu, ít nhất là đủ cho hai bài hát. Tôi vẫn rất kiên nhẫn ngồi chờ, còn nhip tay theo bài hát. Rồi cô nhìn tôi hỏi:

- Anh nói em giống một người tên Nhi, người đó là ai vậy?

- Sao em lại hỏi về Nhi? Chắc là người giống người thôi. Anh cũng đâu biết đâu.

- Anh Nhật, anh muốn gì thì anh cứ nói ra đi.

Tôi ngạc nhiên, Hằng đợi gần hai tháng mới gặp được tôi, mà đã vội vàng đổi thái độ.

- Kìa, em nói vậy là sao, anh chỉ thấy giống, mà cũng không giống lắm. Mà, em nói có chuyện muốn nói với anh mà.

Hằng lại im lặng, và tôi lại nghe nhạc. Thêm một bài hát nữa, Hằng vẫn mím môi suy nghĩ. Hằng đeo kính đen, lại có vành mũ che bớt ánh sáng nên tôi cũng không nhìn được vào mắt cô bé, không đoán được body language của cô.

Nhưng tôi biết Hằng đang rất bối rối. Lúc này, tôi tin 100% Hằng có liên quan đến cô gái gọi tên Nhi đó, nếu không muốn nói Hằng chính là Nhi.

Rồi Hằng hỏi tôi:

- Anh kể cho em nghe về bạn Nhi của anh được không?

- Ồ, em quan tâm về Nhi thế à. Anh thì không tiện kể cho em nghe về Nhi, nếu anh không biết tại sao em cứ hỏi về cô ấy.

Hằng lại im lặng. Tôi có cảm giác nếu tôi và Hằng không ai chịu tố trước, thì ván bài này chả bao giờ lật được lá nào lên, đừng nói đến bài tẩy.

Nhưng khổ nỗi, tôi không muốn tố trước, và cũng không biết tố như thế nào.

Chương 5

Tôi kiểm chuyện để nói:

- Em hỏi anh Lâm số của anh hả?

- Em đâu có điên. Em lấy điện thoại của anh, xem số anh thôi.

Hằng lại im lặng. Tôi nghĩ tôi cần nhanh chóng kết thúc tình thế này. Có lật bài úp bài gì cũng phải xong ván này. Tôi nói:

- Em nói muốn gặp anh để nói chuyện mà.

- Em...

- Em ngại nói chuyện ở đây à? Em muốn nói chuyện ở một nơi thế nào?
- Chỗ nào có phòng riêng, chứ ở đây...
- Phòng riêng? Phòng riêng chắc chỉ có vô khách sạn.

Hằng im lặng, rồi cô bé nói lí nhí:

- Vào khách sạn cũng được, nhưng anh không được làm gì em.

Tôi suýt bật cười, may mà tôi kiềm chế được. Nếu Hằng là một cô gái bình thường, làm gì có chuyện cô sẵn sàng vào khách sạn với cấp dưới của bạn trai, còn nếu Hằng từng là gái gọi, cô lo ngại gì chuyện tôi làm gì cô ta?

Tôi nói Hằng chờ tôi trong quán, tôi sẽ đi trước và nhắn địa chỉ khách sạn cho Hằng. Tôi ra lấy xe, chạy đến chung cư trên đường Phan Xích Long để gửi xe rồi tà tà đi bộ đến khách sạn.

Trên đường đi, tôi gọi điện thoại cho một anh bạn, đoán là chiều thứ sáu nào nhóm của anh ấy cũng đổ cá ngựa hoặc đánh bài ở gần đó. Tôi dặn anh là lát nữa tôi sẽ nhắn tin báo địa chỉ khách sạn và số phòng, nếu thấy tôi gọi lại mà không nói gì thì lập tức đi cùng vài anh em đến giúp tôi.

Đến khách sạn, tôi lên xem phòng, thấy ưng ý, và nhận phòng. Đây là một khách sạn mới, rất sạch sẽ, tiện nghi nhưng có cho thuê ngắn giờ, như vậy là đáp ứng đúng tất cả những yêu cầu của tôi.

Tôi bỏ áo khoác ra rồi đi xuống, chọn một quán cà phê bên kia đường, rồi báo tên khách sạn cho Hằng, nói khi nào đến nơi thì Hằng gọi cho tôi. Tôi báo tin cho anh bạn, rồi ngồi uống nước và chờ, sau đó ít phút thì một chiếc taxi chạy đến, chỉ có một người bước từ trên xe xuống, đó là Hằng trong bộ dạng Lady Gaga.

Hằng vừa xuống xe là gọi cho tôi, tôi cứ để điện thoại đổ chuông, nhìn chiếc taxi chạy đi một cách rất bình thường. Hết cuộc gọi đó, Hằng gọi lại một lần nữa, tôi vẫn ngồi đợi.

Tạm thời không lo lắng Hằng có đồng bọn, tôi nghe máy, nói số phòng. Đợi thêm một phút, tôi trả tiền chai nước rồi băng qua đường vào khách sạn.

Tôi lên đến phòng, thấy Hằng đang đứng trước cửa phòng đợi. Cô bé im lặng từ lúc tôi mở cửa phòng, đi vào, khóa cửa, kéo ghế mời Hằng ngồi, còn tôi ngồi xuống đối diện. Tôi mở chai nước suối, rót ra ly mời Hằng. Hằng vẫn im lặng, căn phòng im ắng, chỉ nghe tiếng máy lạnh chạy rất khẽ.

- Em vẫn còn ngại à?

Hằng im lặng. Cô uống hết ly nước rồi ngược lên nhìn tôi. Ánh mắt Hằng rất lạ. Tôi bỗng cảm thấy mình tàn nhẫn. Rồi Hằng hỏi, giọng run run:

- Nhi là ai?

- Ừm, có một người nói cho anh biết em giống một cô gái tên Nhi, anh đó từng là khách hàng của Nhi, cách đây khoảng một năm rưỡi.

Hằng im lặng. Có lẽ cô đã chuẩn bị tinh thần cho việc tôi nói ra những điều mà cô muốn che giấu.

- Nhi là một PG...

- Anh nói toẹt ra luôn đi - Giọng Hằng vừa run, vừa tức giận.

- Nhi là gái.

Hằng nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt tóe lửa - Anh không nói thẳng ra được à? Anh không dám, hay là anh ghê tởm cái nghề đó?

- Không, anh không có ý đó. Thôi được, Nhi là gái bao.

- Giờ anh muốn gì ở tôi?

- O, khoan đã, anh chưa bao giờ muốn gặp em, nói chuyện, hay muốn gì, em mới là người muốn nói chuyện với anh, giờ em có thể nói với anh chuyện em muốn nói.

- Tôi muốn biết là anh muốn gì? Sao anh lại đe dọa tôi?

- Anh không...

- Hôm ở Phan Rang, anh nói vậy là có ý gì? Anh nói vòng vo, rồi anh lại không nói anh muốn gì, tôi không biết anh muốn gì, tôi cũng không biết anh đã biết gì...

Tôi đứng dậy, đưa tay ra làm cử chỉ “dừng lại ngay”. Hằng im lặng. Tôi lặng lẽ rót nốt chai nước ra ly cho Hằng, cô cầm ly uống cạn, mắt vẫn nhìn tôi tóe lửa. Nhưng với kinh nghiệm của tôi, tôi cảm giác được cô gái bé nhỏ ngồi đối diện tôi đang sợ. Tôi nói:

- Anh muốn em nói những gì em muốn nói trước. Rồi anh sẽ nói anh muốn gì.

Hằng im lặng một hồi. Rồi cô nói, rất nhỏ:

- Anh biết tôi là dĩ mà.

Tôi hơi khó chịu khi nghe từ “dĩ”. Tôi vẫn muốn dùng những từ nhẹ nhàng hơn, kể cả khi nói và khi viết về những người làm nghề này.

- Anh không thích nghe từ “dĩ”. Em nói tiếp đi, nhưng làm ơn dùng từ khác thay cho từ đó.

- Tại sao?

- Anh không thích, được không?

- Tôi từng làm điểm đó, được chưa? Giờ tôi nhận rồi đó, giờ anh muốn gì ở tôi?

- Hằng à, em nói em có chuyện muốn nói với anh, không lẽ chuyện em muốn nói chỉ có vậy thôi sao?

- Ừ đó, giờ anh nói đi, anh muốn gì?

- Em còn chuyện gì muốn nói với anh không, trước khi anh nói?

Hằng im lặng. Tôi nói tiếp:

- Anh sẵn sàng nghe hết những chuyện em muốn nói với anh, những gì em đã suy nghĩ cho đến khi chủ động tìm gặp anh. Anh nghĩ em muốn kể cho anh nghe một hoặc vài chuyện.

Hằng im lặng. Tôi mở chai nước tiếp theo, rót ra ly cho cô.

- Anh muốn nghe thật hả?

Tôi gật đầu. Có câu “Không nghe cave kể chuyện, không nghe nghiện trình bày, không nghe say giải thích”, giờ tôi đang chuẩn bị nghe một cô gái điểm kể chuyện.

Chương 6

Hằng cúi gằm xuống, tay ôm lấy đầu, một lúc sau thì cô khóc, vai run lên bần bật. Rồi Hằng khóc hẳn thành tiếng.

Tôi lúng túng không biết làm gì, tôi cũng không thể làm bờ vai cho cô khóc được, mà ai biết cô khóc thật hay giả. Đơ ra một lúc thì tôi lấy hai tay giữ lấy hai vai Hằng. Đây là lần đầu tiên tôi chạm vào cô gái của sếp.

Khoảng thời gian đó như kéo dài vô tận. Rồi Hằng vừa khóc vừa nói, mếu máo và giàn giụa:

- Tôi không ngờ là người ta vẫn nhận ra tôi. Tôi cứ mong sẽ không còn ai nhớ đến con Nhi nữa, tôi cứ nghĩ là sẽ được làm lại từ đầu.

- Làm sao mà em chắc được những người khách của em sẽ không nhận ra em, bao nhiêu người...

- Tôi không có tiếp nhiều người - Hằng cắt lời tôi, bức xúc - Tôi chỉ tiếp có năm người thôi. Bao nhiêu lâu rồi, sao người ta nhớ được.

- Đời mà em, không có gì chắc chắn.

- Tôi chỉ làm đĩ mấy tháng, cũng chỉ tiếp có năm người, tôi cũng đã bỏ làm từ hồi đó đến giờ.

Hằng nín dần. Rồi cô đứng dậy, vào nhà vệ sinh. Tôi ngồi lại cho thoải mái, rót nước uống. Mãi một lúc sau, Hằng mới bước ra. Khi nghe tiếng mở chốt cửa, bỗng dung trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Hằng mặc bộ bikini.

Dĩ nhiên chỉ là trong tưởng tượng của tôi thôi, chứ Hằng vẫn áo váy chỉnh tề, ngồi xuống nhìn tôi. Cô ngượng ngùng:

- Em xin lỗi.

- Không có gì em, em nói tiếp đi, nếu em còn chuyện muốn nói với anh.

- Hồi em học năm hai, em làm gái. Em tiếp đến người thứ năm thì em không làm nữa, em không còn thiếu tiền, em cũng không muốn số người đàn ông kiểu đó quá một bàn tay.

- Năm hai, tức là hai năm trước?

- Dạ. Thực ra em đã biến mình thành gái từ hồi năm nhất rồi.

Hằng nhìn qua cửa sổ, dù cửa sổ bị rèm che hết. Cô kể:

“Khi còn ở quê, em quyết tâm phải vào Sài Gòn học đại học, để có thể lo cho ba mẹ và đưa em. Lên lớp 12, em nhẩm sức của em không đủ đậu vào trường lớn, chỉ đủ khả năng thi vào trường H. Nhưng nếu em học trường đó thì ba mẹ em không đủ sức lo cho em ăn học.

Rồi tự dưng em nghĩ đến việc tự mình lo cho mình. Em quyết tâm vào học trường đó. Em hỏi mấy anh chị vào Sài Gòn làm thêm cái gì thì có nhiều tiền.

Một người nói em cao ráo, có thể làm tiếp thị, làm cái đó được hơn đi dạy kèm, với lại em biết em không có khả năng dạy kèm.

Em nói dối ba mẹ trường đó có hệ công lập, học phí như trường bình thường. Ba mẹ em chỉ biết làm ruộng, đâu biết gì. Em vào Sài Gòn thi một mình, rồi em đậu trường đó.

Em giấu giấy báo học phí, chỉ đưa cho ba mẹ tờ giấy báo trúng tuyển. Rồi em xin vào sớm để tìm chỗ trọ. Em lại một mình vào Sài Gòn. Em nói là trường đòi đóng học phí cả năm học là hơn 2,4 triệu, xin thêm tiền ăn ở mấy tháng đầu.

Ba mẹ em lo ngược xuôi đưa cho em gần 8 triệu, em đi xe đò vào Sài Gòn, tìm được chỗ ở tạm, đóng tiền nhà xong tiền còn lại vừa đủ để đóng học phí học kỳ đầu tiên, và dư được một chút.

Em tìm được chỗ ở tạm, rồi em đi tìm việc làm ngay, tìm việc tiếp thị. Em đi đến mấy siêu thị, ngồi xem mấy chị tiếp thị làm.

Xem cả ngày, em đoán được công việc, rồi em đợi xem ai là người quản lý của mấy chị. Rồi em chạy theo chị quản lý, em năn nỉ xin làm. Chị đó nói cho chị số, khi nào cần chị sẽ gọi.

Em không có số điện thoại nên nói ngày nào em cũng sẽ đợi ở siêu thị này, chị có việc nhớ cho em làm. Chờ được vài ngày thì em hết sạch tiền, phải tiêu vào tiền để dành đóng học phí. Chị quản lý đó thấy em tội, ngày nào cũng châu chực ở siêu thị nên thương em, nhận em vào làm.

Em làm tiếp thị ở đó chỉ đủ tiền ăn mỗi ngày, có dư cũng chỉ hai chục ngàn. Đến nhập học, đóng học phí xong em lại không còn tiền. Thời gian đầu là vậy, làm tiếp thị ở siêu thị hay trung tâm điện máy không đủ trả tiền ăn và tiền nhà, tiền xe buýt, tháng nào cũng thiếu một chút. Em mượn chị này một ít, chị kia một ít, các chị thấy thương nên cũng không đòi.

Rồi em nghĩ, làm thế này thì tiền đâu đóng học phí học kỳ sau. Em cũng thấy một cơ hội cho mình, đó là làm tiếp thị nhưng ở cấp cao hơn. Em lại lần la làm

quen với những chị tiếp thị mặc đồ đẹp, chỉ đứng làm kiềng chứ không phải chào hàng, rao hàng như tụi em.

Rồi một anh sup công ty PG xin cho em. Em bắt đầu làm PG, được nhiều tiền hơn, làm cũng đỡ cực hơn, mỗi tháng cũng để dành được nhiều hơn một chút.

Lần đầu tiên nghe cave kể chuyện, hóa ra cũng thấy tội thật. Tôi cảm thấy đồng cảm sâu sắc với Hằng, thời sinh viên tôi may mắn có gia đình ở bên, nhưng cũng đã chứng kiến vài đứa bạn khổ sở lo toan, mà trường tôi là trường công lập chứ không phải dân lập như trường H.

Nếu như Hằng kể thật, thì ý chí của cô quả thật gấp hàng chục lần tôi. Tôi mà như Hằng chắc tôi không theo nổi.

“Trong công ty PG này, em gần như là trẻ nhất. Anh sup thương em, cũng hay nói chuyện với em. Rồi em cũng có cảm tình với anh.

Đến kỳ đóng học phí học kỳ hai, em còn thiếu hơn 3 triệu. Em rồi quá, đành mượn tiền anh. Số tiền đó với em là lớn lắm, vậy mà anh rút ví ra đưa cho em ngay 4 triệu, nói ráng làm từ từ trả anh.

Cầm tiền về, em cẩn thận, vậy mà tối hôm đó một chị ở trọ chung ăn cắp hết tiền của em. Chị đó ăn cắp cả laptop, tiền và điện thoại của một chị khác. Sáng hôm sau hai chị em ngồi ôm nhau khóc, rồi chị kia đi tìm chị ăn cắp, còn em cứ ngồi khóc.

Rồi em lại qua gặp anh sup, em quỳ xuống xin anh ấy cho em mượn tiền đóng học phí, lần này là 7 triệu. Anh sup nói em về phòng trọ đi, hôm sau qua gặp anh.

Em về phòng trọ, cứ nằm trên giường, cảm giác như không còn chút sức lực nào, dù cả ngày không ăn uống. Đến tối, chị về, nói là chị ăn cắp không lên lớp nữa, chắc bỏ học luôn. Em nghĩ chị đó chắc vào đường cùng thật rồi, bỏ cả việc học, bỏ cả tương lai.

Em thề với mình là em phải học cho ra trường, học cho giỏi, và em không được nghèo, không được đi vào đường cùng như chị ăn cắp đó. Em cũng muốn được ở một mình, không chung chạ với ai.

Đêm hôm đó em không ngủ nổi. Sáng hôm sau, em đến gặp anh sup. Anh đưa cho em một phong bì, nói em cẩn thận. Em mệt đến độ chỉ biết nói cảm ơn anh, rồi thất thểu đi về.

Anh sup hỏi em mệt lắm hả, thì em lặn ra xiu. Anh sup đưa em vào bệnh viện, rồi ngồi chăm cho em cả ngày. Ngày hôm sau, anh sup chở em đi đóng học phí, khi mở phong bì ra em mới thấy anh ấy đưa cho em 10 triệu.

Những ngày sau đó, anh sup đưa đón em, bắt em ăn đủ bữa, rồi uống sữa. Lần đầu tiên em ăn món ngon, món lạ ngày này qua ngày khác. Rồi có thêm những hôm anh ấy chở em đi ngắm Sài Gòn, rồi đi ra ngoại thành.

Em như sống một cuộc sống khác, không phải cuộc sống khổ sở gần nửa năm đầu ở Sài Gòn. Và em yêu anh ấy.

Hằng thấy tôi mỉm cười. Cô chưa chát hỏi:

- Anh nghe thấy cũng lãng mạn đúng không?

- Ừm.

- Nhưng mà đời đâu có đẹp như vậy.

Tôi không biết nói gì. Tôi nhìn Hằng, cô gái trong câu chuyện Hằng kể quả thật quá khổ cực.

Anh ấy ngỏ lời yêu em, em nhận lời. Nụ hôn đầu tiên của em đã dành cho anh ấy. Ngay tối hôm đó, trong quán cà phê, anh ấy đã thọc tay vào áo, vào quần em.

Rồi lần gặp sau đó, anh ấy muốn em vào khách sạn. Em không chịu, thì anh ấy nói anh ấy yêu em, anh ấy sẵn sàng làm tất cả vì em, lo lắng cho em, sao em lại không cho anh ấy. Rồi em chịu. Một buổi chiều, em trở thành đàn bà. Lần đầu tiên của em không hề như em mơ tưởng, mà đau kinh khủng, đau suốt mấy ngày.

Em yêu anh ấy, em biết ơn anh ấy, anh ấy vừa là người yêu, vừa là ông chủ, vừa là ân nhân của em. Anh ấy thuê một căn phòng cho em ở riêng, mua điện thoại cho em, rồi cho em cái laptop cũ của anh ấy.

Thế nhưng căn phòng riêng và điện thoại cũng là để anh ấy thoải mái làm tình với em. Anh ấy cũng chỉ cho em làm tình thế nào để hai người cùng thích.

Rồi em nhận ra em chỉ như một người tình của anh ấy. Tụi em gặp nhau là làm tình, là sờ soạng, là dùng tay, dùng miệng.

Cuối năm học, em tập trung học bài và thi, ít đi làm lại, và không dành thời gian cho anh ấy. Vừa thi xong là em về quê hơn nửa tháng, rồi lại vào Sài Gòn để làm.

Về quê, em ngại nên ít gọi điện thoại hay nhắn tin cho anh ấy. Vào lại Sài Gòn, anh ấy hững hờ đón em. Và rồi em biết, anh ấy đã có bạn gái mới. Em như phát điên lên khi biết anh ấy đã cặp kè với con nhỏ đó từ lúc em còn chưa về quê. Em cãi nhau với anh ấy, anh ấy chửi em là “đồ con đĩ”.

Em bị sốc, và em sốc hơn khi em nhận ra anh ấy nói đúng. Em chẳng khác nào con đĩ. Em vẫn chưa trả lại anh ấy 14 triệu em mượn dù đã hơn nửa năm. Em để cho anh ấy chu cấp hơn nửa năm nay. Em dùng điện thoại của anh ấy mua, máy tính của anh ấy cho.

Ngay cả căn phòng em ở một mình thoải mái thế này cũng là do anh ấy trả tiền thuê, tiền điện nước thì có tháng em trả, có tháng anh ấy trả. Nửa năm nay, em đi làm ít hơn, nhưng nhờ được anh ấy lo nên em vẫn để dành vừa đủ tiền đóng học phí học kỳ thứ ba.

Mấy tuần sau đó, em đi làm, vẫn gặp anh ấy nhưng cứ thấp thỏm lo anh ấy đòi nợ, đòi điện thoại. Em vẫn sống một mình trong phòng, vì em đã quen sống thoải mái, không muốn chung chạ với ai.

Rồi em nói với anh ấy chưa có tiền trả món nợ 14 triệu, em sẽ ráng làm để trả. Anh ấy cười và nói rất tàn nhẫn: “Khi anh cho em mượn, anh cũng nghĩ không cần em trả. Anh cho em đó, coi như anh mua trình của em. Dù sao cũng cảm ơn em vì những ngày đó”.

Em tát anh ấy một cái thật mạnh, rồi chạy về nhà.

Phần 3

Chương 7

“Em muốn nghỉ làm ở công ty đó, nhưng tiền chưa được lãnh nên ngày hôm sau vẫn đi làm. Anh sub rất ngạc nhiên khi thấy em, rồi anh ta hỏi thẳng là em muốn nhận tiền công hả. Em gật đầu, anh ta nói: “Em cũng mệt dầy lắm”.

Em cứ kệ. Vài ngày sau anh ta cho em nhận hết tiền công, em không thèm cảm ơn, chỉ cầm tiền và đi.

Hơn một tháng sau đó, em xin được việc ở một công ty PG khác. Lúc này, em đã chuyển khỏi nhà cũ, thuê một căn phòng khác rẻ hơn, nhưng cũng ở một mình.

Bà chủ nhà rất ngạc nhiên khi em là sinh viên mà thuê trọn một phòng. Rồi em nghe loáng thoáng mấy người gần đó nói về em, một là con nhà giàu ở tỉnh, hai là gái bao. Em cứ trơ ra, chẳng nào thì chính em cũng nghĩ em là gái bao rồi.

Anh biết không, nếu anh cứ nghĩ anh là ai đó, ngày này qua ngày khác sẽ có lúc anh thấy mình đúng là người đó. Em cứ tự cho mình là con điểm, rồi chính em quen với suy nghĩ đó.

Lần đó công ty em làm event ở tỉnh. Tối hôm đó, một chị hỏi em có muốn đi khách không. Em ngạc nhiên vì chưa bao giờ em nghĩ trong công ty có người làm gái.

Chị đó giải thích “Mình không phải là gái thường, mình là hạng VIP, thỉnh thoảng mới đi chứ không phải đi hoài, mấy ông khách đi xuống đây nhiều ông có nhu cầu lắm, đi thì được giá cao”.

Chị hỏi em còn trinh không, nếu còn thì đừng đi, để dành cho người yêu hoặc bán, còn nếu không còn thì đi. Chị đó nói em trẻ đẹp nên có thể được 2 triệu một lần, còn nếu cả đêm thì 3 hoặc 4 triệu. Em nghĩ ngợi hoài rồi nhận lời. Chị đó nói em lấy một cái tên khác, từ đó em có thêm cái tên Nhi.

Ông khách của em đêm đó còn trẻ, rất lịch sự, âu yếm em như người yêu. Em thấy làm đi cũng đâu có gì ghê gớm, nên em làm tình với ông rất tự nhiên.

Ba bốn tháng rồi em chưa làm tình, nên hôm đó em hứng lắm, làm cho ông thích mê. Ban đầu em chỉ nhận đi một lần, nhưng ông nài nỉ em ở lại cả đêm.

Em thấy cũng được, ông cũng tử tế, với lại ông ở trong resort đẹp lắm, chưa bao giờ em ở trong phòng khách sạn nào đẹp vậy. Em chịu. Sáng hôm sau, em thức dậy trong căn phòng sang trọng, mở cửa bước ra là bãi biển, cảm giác rất dễ chịu.

Lần đầu em làm đĩ là như thế, 4 triệu đồng, cảm giác sung sướng. Ông gọi taxi cho em, đưa cho tài xế 100 nghìn, dù khách sạn của bọn em chỉ cách đó một đoạn. Ngồi trên taxi, rồi khi xuống, tài xế hỏi còn dư tiền, em tỉnh rụi nói: “Anh giữ đi”. Chỉ sau một đêm, em không còn biết tiếc mấy chục nghìn nữa.

Về Sài Gòn được chừng một tháng thì ông khách đó lại gọi. Em đi khách sạn với ông. Sau đó ông gọi nói em là một cô gái rất đặc biệt, ông muốn giới thiệu em cho bạn ông, ông hứa bạn ông cũng “đàng hoàng” như ông.

Em cũng chịu. Vậy là em có thêm hai người khách nữa, hai người này cũng trẻ, cũng lịch sự, làm tình với họ cũng thoải mái, tự nhiên. Ba người bọn họ em tiếp mỗi người hai hoặc ba lần, đều với mức giá 2 triệu đó. Rồi chị kia cũng có một lần nói em đi khách của chị ấy, em cũng tiếp ông.

Ông khách thứ năm của em cũng do chị đó giới thiệu. Làm tình với ông xong, ông khen em đẹp, khen em chuyên nghiệp.

Từ “chuyên nghiệp” của ông làm em choáng váng. Em chạy vào nhà tắm, nhìn em trần truồng trong tấm gương, em tự hỏi em xuống Sài Gòn để làm gì, tự hỏi tại sao em lại trở thành một con đĩ chuyên nghiệp.

Vừa về đến nhà, em ngồi bệt xuống, dựa vào cửa mà khóc, khóc ướt hết cả áo. Em vào trong nhà tắm, chà rửa thật mạnh, rồi em tự nói mày làm đĩ chuyên nghiệp, đã tiếp bao nhiêu thằng, làm sao mà hết nhớ nhóp được. Em cứ ngồi trong nhà tắm, chờ người ra.

Đêm hôm đó em ốm vì bị nhiễm lạnh. Em ở một mình trong phòng, không bạn bè, không người thân. Em lại khóc một trận nữa, khóc cho đến khi kiệt sức thì ngủ.

Chiều hôm sau, ý chí của em trời dậy. Em tự lôi mình ra khỏi giường, tự đưa mình đến quán phở, tự ép em ăn, tự đi mua thuốc. Rồi em về nhà, ngồi suy nghĩ. Em phải đoạn tuyệt với cái nghề này, em phải sửa sai.

Em nghỉ mấy ngày rồi đi làm lại. Việc đầu tiên là em nói với chị đó là em không đi khách nữa. Chị đó cũng rất thông cảm với em. Rồi em đổi số điện thoại, sau đó cũng đổi qua một công ty PG khác.

Mấy tháng đi khách, em kiếm được hơn 20 triệu, tiền em đi làm cũng được thêm một ít. Em đóng học phí học kỳ bốn, mua lại xe máy của một bạn PG khác để có xe đi lại, tiền còn dư vừa đủ cho học phí học kỳ năm, em đem gửi tiết kiệm kỳ hạn 6 tháng để em không đụng đến. Như vậy, em chỉ cần cố gắng đi làm đủ tiền nhà, tiền ăn uống, em sẽ lo được cho bản thân em ít nhất là hết năm thứ ba.

Em nghĩ là sẽ không ai nhớ đến con cave Nhi nữa, không ai đụng đến cái quá khứ đó. Một năm rưỡi đã qua, em chưa từng gặp lại ai trong những ông khách, cũng chưa từng bị ai nhắc đến chuyện cũ. Hôm ở Phan Rang, khi anh nói đến cái tên Nhi, em lạnh hết cả người. Em không thể nào tin là lại có ngày em bị đào bới cái quá khứ đó lên.

- Có một người bạn của anh từng là khách của em. Anh đó nói em khác hẳn những cô gái khác làm nghề này, nên anh đó nhận ra. Khi còn làm nghề đó, em rất tự nhiên, và làm cho đàn ông thích, chứ mấy người khác thường làm một cách vô cảm, không làm cho khách thích.

- Hừ, người yêu đầu của em đã biến em từ gái quê thành một đứa khéo léo trên giường.

- Em có hận anh chàng đó không?

- Ban đầu là có, nhưng sau đó thì không còn. Em đổi số được mấy tháng, có lần đi làm ở hội chợ thì gặp lại một chị ở công ty PG đầu tiên. Chị đó xin số em, ngay tối hôm đó thì anh ấy gọi.

Khi nghe máy, em tưởng anh ấy đòi tiền, lúc đó em vẫn chưa có tiền để trả. Anh ấy gọi để xin lỗi, anh ấy tìm em đã lâu mà không được. Anh ấy xin lỗi em, nói là ngay từ khi em mới vào làm, anh ấy đã muốn ngủ với em.

Khi nói chuyện vu vơ, em nói em chưa từng yêu ai, anh ấy quyết tâm phá trinh em. Anh ấy đã quen với cả chục cô, nhưng chưa từng nếm mùi gái trinh. Việc em đến mượn tiền ảnh khiến anh nắm được thế chủ động.

Anh ấy nói số tiền đó xem như người yêu giúp nhau, hoặc xem như sự bù đắp cho em. Đẳng nào em cũng chưa có tiền trả, mà em không muốn đụng đến tiền để dành đóng học phí, nên em đồng ý. Hơn nữa, khi ở bên anh, em yêu anh thật lòng, em cho anh là vì em muốn.

Tôi mở cửa sổ, hút một điếu thuốc. Lần đầu tiên nghe kể chuyện, xem như cũng là trải nghiệm. Câu chuyện của Hằng nói chung là khá chặt chẽ và hợp lý, nhưng không có gì đặc biệt, cũng lại mô típ nhà nghèo, muốn thoát nghèo, vay mượn.

Vậy mà tôi có cảm giác là Hằng nói thật. Cũng có thể do tôi thiếu kinh nghiệm, hoặc do tôi ỷ lại vào trực giác của mình, mà lúc này trực giác lại mách bảo tôi là có thể tin được cô gái này.

Hằng đợi tôi hút thuốc xong, đóng cửa sổ lại rồi cô hỏi:

- Anh đã biết chuyện, giờ anh muốn gì?

Tôi muốn gì ư? Tôi thật sự là không muốn gì. Ban đầu, tôi chỉ buột miệng nói ra cái tên Nhi.

Sau đó, tôi chỉ muốn yên thân, thậm chí tôi còn sợ Hằng sẽ manh động để đe dọa tôi. Nếu như Hằng không quá lo lắng rồi tìm gặp tôi, có lẽ tôi cũng vờ như không biết gì hết, mặc kệ sếp và Hằng làm gì thì làm, miễn đừng làm gì tôi.

Trừ phi sếp cưới Hằng. Mà sếp với Hằng là kiểu yêu nhau, hay là kiểu bao gái nhỉ? Tôi lại muốn biết thêm một câu chuyện.

Chương 8

Sếp của anh không biết em từng làm gái, nên em lo anh làm lộ chuyện của em à?

Hằng gật nhẹ rồi cúi gằm xuống. Tôi nói tiếp:

- Em với anh Lâm làm sao lại quen nhau?

- Tháng 10 năm ngoái, khoa của em mời mấy doanh nhân về trường giao lưu. Anh Lâm là bạn của một thầy trong khoa, nên anh nhận lời làm khách mời.

Em được giao nhiệm vụ làm nhóm trưởng nhóm lễ tân. Lúc ở trong phòng khách, anh Lâm khen khoa tổ chức rất chu đáo và chuyên nghiệp, từ chương trình cho đến công tác đón khách.

Thầy của em chỉ em, nói công tác lễ tân là do em làm, do có kinh nghiệm làm lễ tân nên làm rất tốt. Anh Lâm hỏi em làm ở đâu, lâu chưa, làm những event nào.

Anh Lâm hỏi em là dân miền Trung hả, khi em nói ra quê em, anh biết huyện em ở luôn. Anh xin số điện thoại của em, rồi rủ em đi uống cà phê. Em từ chối một hai lần, mà anh cứ rủ nên em nhận lời.

Em thấy nói chuyện với anh cũng vui. Được một tháng thì anh hỏi em có thể làm bạn gái anh được không, nếu chưa có tình cảm nhiều thì cứ nhận lời đi rồi từ từ vun đắp. Em từ chối.

Rồi anh hỏi anh có thể tiếp tục mời em đi chơi được không, em có thể xem như là những buổi đi làm, anh sẽ trả lương cho em. Em đi chơi với anh mấy lần nữa, anh vẫn rất đàng hoàng.

Một hôm đi xem phim, em dựa vào vai anh, em nghĩ em có thể tìm ở đâu được một người đàn ông tốt như thế. Cả chục lần gặp nhau, chưa bao giờ anh sờ sảng với em, chưa nắm tay em hay chạm vào người em.

Anh rất tôn trọng em, cũng không hề khoe sự giàu có. Em nói em không còn con gái, anh cười nói “Anh có vợ có con rồi, chắc cũng không còn là trai tân đâu nhỉ”. Tết tây vừa rồi, em nhận lời làm bạn gái anh.

Thật không ngờ sếp lại lãng mạn và cổ điển như thế. Hoặc cũng có thể sếp quá cáo già trước con mồi mà sếp nghĩ là non nớt.

- Bây giờ, em có yêu anh Lâm không?

- Em cảm giác là có, em không biết chắc chắn. Nhưng cảm giác rõ ràng nhất là ở bên anh ấy, em thấy bình yên. Em không muốn mất anh ấy. Nếu anh ấy biết em từng là cave, anh ấy sẽ không chấp nhận em. Anh giữ bí mật này cho em nha. Anh muốn gì, em sẽ cố gắng đáp ứng, miễn là đừng quá khả năng của em, với lại...

Hằng ngáp ngừng không nói tiếp.

- Với lại gì?

- Không có gì. Anh sòng phẳng đi, anh muốn gì cứ nói.

- Em có gì để đòi lấy sự im lặng của anh? Anh Lâm đã mua nhà cho em chưa? Cho em sở hữu cổ phần chưa? Mở tài khoản ngân hàng cho em chưa? Chứ em còn đang chạy ăn từng bữa thì lấy gì cho anh?

Hằng cúi đầu rồi nói lí nhí:

- Em đúng là không có gì cả, em còn một ít tiền trong tài khoản, em cũng có thể bán xe - Được bao nhiêu? Rồi em lại hết tiền, lại như ngày xưa à?

- Không anh, không bao giờ em phạm sai lầm như ngày xưa. Năm rồi em làm được nhiều tiền hơn. Anh nói đi, anh muốn bao nhiêu?

- Em không hiểu gì về anh rồi.

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ tối. Tính từ lúc tôi gặp Hằng ở quán cà phê, cuộc nói chuyện này đã kéo dài bốn tiếng rưỡi.

- Anh nghĩ là hôm nay nói chuyện vậy là đủ rồi. Anh cần suy nghĩ về câu chuyện em kể, cũng như suy nghĩ về quan hệ giữa em với anh Lâm. Rồi anh sẽ nói cho em biết anh muốn gì. Trước mắt, anh sẽ giữ bí mật này. Anh cũng sẽ nói với anh bạn anh, để anh ấy không nghĩ em là cô gái Nhi ngày trước. Em cứ bình tĩnh đi, lúc này anh không làm gì em đâu.

- Nãy giờ em kể hoàn toàn là sự thật. Nếu anh không tin, em có thể cho anh xem thẻ sinh viên và bảng điểm. Em cũng còn giữ lại nhiều hình ảnh khi em đi làm PG, và nhiều tài liệu của các chương trình em từng làm.

- Em giữ lại để làm gì?

- Em thấy giống như những tài liệu học ngoại khóa vậy, em học được nhiều thứ lắm. Nhất là những tài liệu training.

Có lẽ Hằng cũng thấy đã mất quá nhiều thời gian trong buổi chiều hôm nay, cô cũng cần mở lại số điện thoại thường dùng để anh Lâm không lo lắng. Hằng vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi về trước. Một lúc sau thì tôi mới xuống trả phòng, quan sát không thấy có gì nguy hiểm, tôi đi lấy xe rồi về. Gọi điện thoại cho anh bạn, anh nói chờ mãi không thấy tôi gọi, đoán là cũng không có gì nguy hiểm nên nhóm của anh về từ sáu giờ hơn rồi. Thiệt tình, may mà Hằng không bỏ trí đồng bọn chặn tôi.

Ngày hôm sau tôi đi chơi từ sáng sớm, đến chiều chủ nhật về lại Sài Gòn. Tối chủ nhật, ăn cơm xong tôi lên phòng, nằm suy nghĩ về câu chuyện của Hằng. Nói chung chuyện Hằng kể cũng chặt chẽ, có điểm giống và điểm khác với những câu chuyện rập khuôn về mấy cô cave. Hằng đồng ý đi khách là vào thời điểm nhận thức và tâm lý của cô quá kém, chứ không phải vì quá khó khăn mà làm nghề đó. Với công việc làm PG, Hằng có thể cố gắng trang trải được cho việc làm, việc học, chứ không đến nỗi phải đi khách.

Trước buổi gặp gỡ đó, tôi hầu như không biết gì về Hằng. Kể ra, nếu dò hỏi trong công ty thì cũng sẽ biết được đôi chút, nhưng tôi không muốn làm vậy,

nên dành góp nhặt thông tin từ vụ nghe lướt qua, và vài lần kiểm có qua phòng Tài chính tán chuyện. Hằng năm nay 21 tuổi, đang là sinh viên, trường nào thì tôi không biết, nhưng nghe kể thì tôi đoán là dân lập. Tất cả chỉ có thế. Bây giờ tạm thời xem như tôi biết được nhiều điều về Hằng. Có lẽ tôi không cần phải kiểm chứng các thông tin, cứ tin lời cô ta đã.

Tôi nghĩ đến việc hỏi thăm sếp của mình về tình cảm của sếp và Hằng, trước khi quyết định có cho anh biết bí mật về Hằng hay không?

Chương 9

Thứ hai đi làm lại, buổi trưa tôi lại “vô tình” ăn trưa ở quán cafe anh Quân hay ăn. Hai anh em vừa ăn trưa vừa nói chuyện trên trời dưới đất.

- À, anh có nhớ con bé gặp hôm ở Phan Rang không?
- Con bé nào?
- Con bé mà anh nói giống một đứa cave anh từng đi đó.
- À, nhớ rồi. Lần đó em có làm quen rồi đúng không?
- Dạ, sau này em có tìm hiểu, thấy không phải.
- Vậy à, cũng có thể anh nhầm. Thấy giống.
- Người giống người nhiều mà, nhất là mấy em bây giờ đều cao ráo, người ngọc diện nước đều ngon lành.

Tôi và anh Quân nói chuyện rôm rả. Vậy là tạm thời xong anh Quân. Quả thực, anh Quân có ấn tượng với cô gái gọi đó thì rồi cũng phải quên, thời buổi cơm áo gạo tiền, rồi vợ anh lại mới có bầu, anh chả còn lưu tâm đến Nhi nữa đâu.

Chưa biết bắt chuyện với sếp thế nào thì ngay chiều thứ hai đó, sếp lại hỏi chuyện. Tôi mang mấy tài liệu qua nói chuyện với sếp. Nói chuyện công việc xong, sếp hỏi về chuyến đi cuối tuần, hai anh em ngồi nói chuyện về thú vui dạo chơi của tôi. Rồi sếp hỏi:

- Đi chơi vậy thời gian đâu dành cho người yêu nhỉ. Em có người yêu chưa?
- Dạ hiện giờ thì không anh.
- Sao không kiếm một cô, đi chơi cùng cho vui.
- Kiếm mà chưa được anh ơi.
- Mấy em trong công ty có em nào ưng không?
- Mấy em đó chắc chỉ mê anh thôi, mà anh có người yêu rồi. Hồi anh mới quen Hằng, có mấy em thất vọng ra mặt.

Nói chuyện một hồi, tôi hỏi:

- Vậy khi nào anh cho bọn em ăn đám cưới đây?

- Anh chưa nghĩ đến chuyện cưới xin đâu Nhật. Anh bây giờ chỉ muốn có bạn gái, chứ nghĩ đến cưới xin lần nữa, anh mệt lắm.

- Dạ, với lại Hằng còn nhỏ mà, năm nay mới hết năm ba đúng không anh, còn cả năm nữa.

- Thực ra thì anh muốn quen sinh viên là để khỏi suy nghĩ chuyện cưới xin.

Tôi bắt đầu thấy chuyện giữa sắp và Hằng không đơn giản chút nào. Một bên là cave bỏ nghề, muốn có chỗ dựa, một bên lại chỉ muốn yêu đương theo nhu cầu, chứ không muốn tiến xa hơn.

Sếp nói tiếp:

- Anh đã từng yêu nhiều lần, đã từng cưới một người anh yêu, đã từng có một cuộc hôn nhân mà ai cũng mong ước, đã từng có một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Giờ đây, anh nghĩ anh không cần cuộc hôn nhân nào nữa. Ai ở bên anh chịu được thì chịu, không chịu được thì thôi, anh không ép, và cũng không cần.

- Anh có yêu Hằng nhiều không?

- Có, nhưng không nhiều. Có lẽ anh không thể yêu như ngày trước được. Có bạn gái cũng vui, anh cũng chỉ cần thế thôi.

Vài hôm sau, Hằng dùng số lạ để gọi tôi. Cô bé hỏi có thể gặp tôi nói chuyện tiếp được chưa. Tôi hẹn Hằng ở quán cà phê hôm trước. Chiều hôm sau, vừa hết giờ làm là tôi chạy qua quán cà phê, ngồi đợi được một lúc thì Hằng đến. Vừa gọi nước xong, cô mở túi xách, lấy ra một tập giấy tờ rồi nói:

- Đây là những giấy tờ em muốn cho anh xem để anh tin em, gồm có...

- Anh không cần xem - Tôi chen ngang - Anh tạm thời tin em, miễn là đừng có xảy ra sự việc nào khiến anh nghi ngờ. À, cho anh xem bảng điểm của em.

Hằng lục đưa cho tôi bảng điểm. Xem ra cô bé này học cũng tốt, những môn cơ sở chỉ tầm tầm, nhưng những môn chuyên ngành đều có điểm khá. Hằng vừa học xong năm thứ ba, nếu năm cuối không sa sút thì sẽ có thể tốt nghiệp loại khá, và với bảng điểm này, cộng với ngoại hình và khả năng ăn nói, Hằng hoàn toàn có thể xin được việc lương cao. Tôi đưa trả bảng điểm, nói Hằng cất hết giấy tờ đi.

- Vậy là anh tin em.

- Ừ, ngay từ đầu anh đã nghĩ là anh cứ tin em đi, còn nếu có chuyện gì lộ ra thì anh sẽ mặc định xem toàn bộ câu chuyện của em là dối trá. Em học cũng tốt đó, cố gắng giữ kết quả này. Anh biết có những sinh viên tốt nghiệp ngành này trường em có công việc tốt không kém gì sinh viên những trường danh tiếng đâu.

- Vậy còn điều kiện của anh, anh đã suy nghĩ chưa.

- Em nói là anh muốn gì, em sẽ cố gắng đáp ứng đúng không?

- Dạ, miễn là đừng quá khả năng của em, trừ... trừ - Hằng ngập ngừng.

- Em cứ nói đi, đừng ngại.

Hằng nói lí nhí:

- Anh muốn gì, em sẽ cố gắng đáp ứng, nhưng... nhưng em không ngủ với anh được.

Thấy tôi im lặng, Hằng sợ tôi không hài lòng, vội nói:

- Nhưng nếu anh thích PG, em sẽ tìm người cho anh, em có thể đoán được ai làm PG có làm thêm nghề này.

- Em không hiểu gì về anh rồi.

- Đúng là em không hiểu, nhưng em đoán anh cũng như hầu hết đàn ông thôi. Ngay từ lần đầu gặp anh, em đã thấy anh nhìn em từ trên xuống dưới. Hồi ở Phan Rang, khi em mặc bikini, anh cũng lén nhìn em. Rồi em thấy anh rất rành về khách sạn.

- Em quả thật cũng rất tinh đó. Anh dĩ nhiên là phải có hứng thú với gái đẹp rồi, còn về chuyện khách sạn thì anh hay đi du lịch nên cũng quen, thế thôi.

- Vậy giờ anh nói đi, anh muốn em làm gì cho anh?

- Yêu cầu của anh là em phải sống tử tế, không bao giờ phạm lại sai lầm ngày trước. Anh sẽ giữ bí mật này cho em.

Hằng ngạc nhiên đến sững sờ. Tôi chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng nếu anh phát hiện em nói dối anh, hoặc em lại ngựa quen đường cũ, anh sẽ không giữ bí mật cho em nữa.

Hằng vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô bé không nói nên lời. Tôi uống ly cà phê một cách sảng khoái, tận hưởng cảm giác là một người cao thượng.

- Anh... anh... anh nói thật hả?

- Ờ.

- Anh không đòi hỏi gì hả?

- Thì anh đã nói rồi đó, yêu cầu của anh chỉ vậy thôi.

- Anh tốt như vậy sao?

- Anh chưa bao giờ nhận anh là người tốt.

- Anh thật sự không muốn gì hả?

- Ờ. Thế này nhé, anh không đòi hỏi gì, anh sẽ giữ bí mật cho em, xem như là anh giúp đỡ em. Nếu như anh có việc gì cần em giúp, anh sẽ nhờ, khi đó nếu em giúp anh được và muốn giúp thì em giúp anh, không thì cũng không sao, em không có nghĩa vụ bắt buộc phải làm gì cho anh. Em hiểu chứ?

- Em hiểu, em vẫn chưa tin được.

- Ờ, vậy bắt tay làm tin nhé.

Tôi đưa tay ra, Hằng rút rè đưa hai tay ra, rồi nắm lấy tay tôi. Đôi bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Hằng như có một ma lực kỳ lạ, bỗng dưng tôi muốn kéo cô bé vào khách sạn, chạm đến những nơi khác, những nơi còn mềm mại hơn, gợi cảm hơn...

Tôi giật mình buông tay Hằng ra. Chắc, chỉ mới cầm tay mà đã thế, thảo nào đàn ông mê mệt cô gái xinh đẹp này.

Cuộc nói chuyện sau đó trở nên dễ dàng hơn, và cũng nhanh chóng kết thúc.

Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ dừng lại ở đây, Hằng cứ yên ổn mà làm lại cuộc đời, sắp cứ vui vẻ với cô bạn gái trẻ tuổi. Tại sao tôi không yêu cầu Hằng điều gì ư, vì tôi nghĩ xét trên phương diện nào, Hằng cũng không phải là đối tượng để tôi đòi này nọ. Tôi không nỡ đi vùi vĩnh một cô bé sinh viên tỉnh, không muốn đụng vào bạn gái của sắp, và không thèm đi kiểm chác của một con cave.

Thế nhưng mọi chuyện đơn giản như thế.

Phần 4

Chương 10

Vài hôm sau, Hằng gọi tôi. Cô bé hỏi chiều tôi thứ năm đi uống cà phê được không, cô lại có việc cần nói với tôi. Hằng nói tên một quán cà phê, bảo tôi cứ đến đó, lên lầu và tìm một cái bàn gần cửa sổ, cô sẽ làm như vô tình gặp tôi ở đó.

Chiều thứ năm, vừa hết giờ làm là tôi về, ra quán cà phê đó và ngồi vào bàn gần cửa sổ như Hằng dặn. Gần đó là một bàn dài, có hai cô gái trẻ đang ngồi nghịch điện thoại. Gọi nước xong, không biết làm gì, tôi lấy laptop lên mạng. Bàn bên đó có thêm vài cô, cô nào cũng trẻ, cũng xinh. Đến khi bàn bên đó có tám người thì tôi nghe loáng thoáng cái tên Hằng.

Rồi Hằng đến, vừa lên lầu là tíu tíu chạy lại chỗ các cô gái này. Các cô cười nói vui vẻ. Được một lúc thì Hằng bỗng gọi tôi ngạc nhiên. Tôi cũng giả vờ ơ à các kiểu, rồi Hằng giới thiệu với các bạn của cô tôi là bạn làm chung với người yêu của Hằng, chụp ảnh rất đẹp.

Các cô gái xinh đẹp này nghe đến mấy chữ chụp ảnh đẹp lắm là xuýt xoa. Năm 2009 là thời điểm bùng nổ nhiếp ảnh nghiệp dư ở Việt Nam, rất nhiều người đầu tư máy ảnh DSLR để chụp vì thú vui, và cũng là thời điểm các cô gái thích được chụp ảnh.

Hằng qua bàn tôi, kéo ghế ngồi đối diện tôi, rồi giới thiệu rất nhanh các cô gái trong nhóm, kèm theo lưu ý ngắn gọn về tính cách, sở thích và nhất là tình trạng yêu đương của các cô.

Đây là một nhóm PG trong công ty Hằng, hay làm chung với nhau nên cũng thân với nhau. Hôm nay, nhóm hẹn nhau đi uống cà phê rồi đi ăn tối. Rồi Hằng lấy điện thoại ra, nháy máy cho tôi. Như vậy, tôi đã có thêm số điện thoại thường dùng của Hằng, không phải số mà Hằng và tôi liên lạc bí mật với nhau thời gian vừa qua.

Hằng lại về bàn bên đó, cười nói vui vẻ. Tôi được cái có khả năng nhớ thông tin cơ bản rất nhanh, tôi review lại một lượt các cô gái, nhất là bốn cô chưa có người yêu. Xem ra, Hằng muốn giúp tôi có bạn gái đây mà.

Một lúc sau đó, một cô bé trong nhóm tên là Vy đi qua bàn tôi. Theo như Hằng nói Vy điệu đà, thích làm đẹp, đang có một anh chàng người yêu khá chán.

Vy hỏi tôi có thể coi ảnh tôi chụp được không, và có thể nhờ tôi chụp cho Vy một bộ ảnh chân dung được không. Sẵn có laptop, tôi lục tìm vài bộ ảnh chân dung mà tôi từng chụp để cho Vy xem, thế là vài cô nữa cũng qua xem.

Năm cô gái vây xung quanh tôi, không biết vòng một của cô nào cứ cạ cạ vào vai tôi, đầy kích thích. Các cô bé có vẻ thích ảnh tôi chụp. Vy hỏi tôi có dùng Facebook không, bắt tôi add Facebook của Vy, rồi xin số điện thoại của tôi và nhanh chóng thu xếp với tôi một cuộc hẹn chụp ảnh vào sáng chủ nhật.

Các cô gái ngồi tám chuyện với nhau một lúc thì kéo đi ăn. Chờ nhóm đó đi hết, tôi mới về. Tôi vào Facebook của Vy, cô bé này rất thích chụp ảnh, có một số album ảnh nhưng đa phần chụp bằng máy ảnh du lịch, có một album chụp bằng DSLR nhưng người chụp hơi non tay nên ảnh không đẹp, màu sắc thì loạn cào cào. Thế là tôi muốn chụp cho Vy một bộ ảnh thật đẹp để ai cũng phải khen, phải bấm like.

Tôi cũng lượn qua danh sách bạn bè của Vy, thấy được vài người trong nhóm PG vừa gặp. Một cô bé trong nhóm tên là Ly có một album ảnh mặc bikini, nhưng cũng chụp bằng máy ảnh du lịch.

Bỗng dưng tôi lại muốn chụp bikini hoặc nội y. Từ trước đến giờ, tôi vẫn muốn thử chụp nội y, thậm chí là nude, nhưng không có người mẫu.

Tôi từng chụp chân dung cho một vài bạn học cũ, với họ tôi chẳng thể nào rủ rê chụp loại ảnh thiếu vải đó. Thấy vài người chơi nhiếp ảnh chụp nội y hoặc nude, tôi chỉ mong có cô bé nào đó chủ động nhờ tôi chụp, nhưng dĩ nhiên làm gì có chuyện đó.

Ngày hôm sau, tôi kể với sếp tôi hôm qua đi uống cà phê gặp Hằng đi cùng nhóm làm chung. Sếp cười, nói thấy có em nào dễ thương thì bảo Hằng làm mai cho. Tôi ậm ừ.

Kể ra thì đã gần một năm rưỡi kể từ khi tôi chia tay với ex. Một năm rưỡi vừa rồi, tôi có một mối tình thoáng qua để quên cô ấy, rồi sau đó có chẵn một em rau.

Cả mối tình thoáng qua và em rau đó đều không có gì đặc biệt và kết thúc chóng vánh. Từ Tết đến giờ, tôi chả có mối nào, một phần do không gặp cô gái nào làm tôi thấy thích, một phần do lười, và cũng có thể có một phần do tôi không còn thích tán tỉnh rồi đưa gái lên giường nữa.

Sáng chủ nhật, tôi hẹn gặp Vy ở Thảo cầm viên. Vy đến rất đúng giờ, đi cùng với Trang, một cô bé cũng trong nhóm PG. Chụp chân dung trong Thảo cầm viên rất tiện, vì ánh sáng ambient tốt, trong đó cũng vắng, các cô gái sẽ tự nhiên hơn.

Tôi chụp Vy khá nhanh và thoải mái, tận dụng được ánh sáng đẹp từ 7 giờ đến 8 giờ sáng. Trang đi cùng để giữ đồ cho Vy, và phụ Vy trang điểm, thay đồ.

Chụp đến 9 giờ thì có rất nhiều ảnh đẹp cho Vy, tôi và Vy nói Trang lấy áo váy của Vy mặc để tôi chụp. Trang từ chối lấy lệ rồi cũng đi thay đồ, trang điểm để tôi chụp.

Trang không diễn được tự nhiên như Vy, nhưng một phần vì tôi có ấn tượng với Trang hơn nên tôi cũng chụp được một số ảnh đẹp.

Tối hôm đó, tôi chọn và chỉnh sửa qua về màu sắc, tương phản được khoảng 10 tấm rồi gửi cho Vy. Ít phút sau, cô bé tải ảnh lên Facebook và nhanh chóng được mọi người khen.

Vài cô trong nhóm PG add Facebook của tôi. Khoảng vài hôm sau thì tôi chỉnh xong ảnh của Vy và Trang. Ảnh của hai cô bé được khen rất nhiều, quả thật hôm đó tôi chụp cũng tốt. So với những ảnh chụp bằng máy du lịch, ảnh tôi chụp bằng máy mid-level và lens khẩu lớn mang lại sự khác biệt to lớn từ nước ảnh đến góc chụp.

Cuối tuần đó, tôi rủ Trang đi chụp tiếp để Trang có thêm ảnh, và hẹn với một cô khác trong nhóm là Ngọc. Tôi chụp cho Trang và Ngọc ở Thảo cầm viên, cố gắng chọn những góc chụp khác.

Tôi mượn của anh bạn một ống kính tuyệt vời cho ảnh chân dung là 135 f/2, nhờ đó ảnh chụp hôm đó rất đẹp. Như vậy là trong hai buổi chụp, tôi chụp được cho Vy, Trang và Ngọc, trong đó Trang tuy mỗi buổi chụp đều ít, nhưng lại có đến hai lần đi với tôi.

Tôi trở thành một nhiếp ảnh gia được các cô gái trong nhóm Hằng hâm mộ. Mong muốn chụp nội y và nude của tôi trở lại, và tôi rất muốn chụp những thể loại ảnh đó với các cô gái này. Nhưng tôi không thể rủ rê các cô. Và rồi tôi chợt nghĩ đến việc nhờ Hằng.

Tôi gọi cho Hằng, nói muốn gặp cô bé để nhờ chút việc. Tôi hẹn Hằng trưa hôm sau ở quán cà phê lớn ngay gần trường Hằng. Gặp Hằng, tôi nói mong muốn chụp ảnh nội y và nude, cho Hằng xem qua một số bộ ảnh thuộc những thể loại trên để cô bé hình dung việc chụp ảnh này không có gì là xấu, rồi nhờ Hằng thăm dò giúp tôi trong nhóm của Hằng có cô nào có thể nhận lời nếu tôi mời chụp.

Hằng ban đầu khá ngạc nhiên trước ý muốn của tôi, sau đó cũng hiểu và nói sẽ trả lời tôi sau. Tôi nhấn mạnh là Hằng không nhất thiết phải nhận lời giúp tôi, nếu không giúp được cũng không sao, tôi cũng không nhất thiết phải chụp những tấm ảnh kiểu đó.

Ngày hôm sau, Hằng gọi cho tôi.

- Anh Nhật nè, em sẽ thăm dò giúp anh, chắc là sẽ có bạn chịu cho anh chụp đó, nhưng nude thì chắc là khó.

- Ừ, cảm ơn em nhé.

- Anh, ảnh nude anh cho em xem, với ảnh em tìm trên mạng ấy, hầu hết là không thấy mặt. Anh chụp thì có lấy mặt người mẫu không?

- Anh tôn trọng ý của người mẫu, sẽ không chụp mặt nếu không được sự đồng ý, ảnh cũng sẽ không cho ai xem nếu người mẫu chưa cho phép.

- Nếu như không bạn nào nhận làm mẫu cho anh chụp nude, em sẽ làm. Nhưng anh phải chụp sao cho không nhận ra đó là em, không được đưa lên mạng. Chuyện này phải giữ bí mật hoàn toàn.

- Em...

- Anh làm được không?

- Anh làm được, anh có nguyên tắc của anh mà. Nhưng em...

- Em sẽ giúp anh, có gì em sẽ báo anh sau.

Chương 11

Gần một tháng từ hôm đó, Hằng không nói gì với tôi về chuyện chụp ảnh. Tôi cũng không quá mong muốn vào việc đó, nên nghĩ Hằng không giúp được, hoặc không muốn giúp tôi cũng không sao. Tôi vẫn chơi với các cô gái trong nhóm của Hằng, có chụp thêm một bộ ảnh nữa cho Ly. Bộ ảnh tôi chụp cho Ly khá chất, có những tấm ảnh rất cá tính.

Rồi một hôm, Ngọc gọi cho tôi, nói là muốn gặp nói chuyện. Gặp trong một quán cà phê, Ngọc ấp úng hỏi tôi có thể chụp cho Ngọc một bộ ảnh nữa được không, cô bé cho tôi xem một tấm ảnh trên mạng, chụp một cô gái chỉ mặc áo somi. Tôi biết concept này, cũng là một thể loại mà tôi chưa được chụp. Thế là tôi nhận lời.

Ngày hôm sau, tôi gọi cho Hằng, và biết được Hằng rất khéo léo nói chuyện với các cô gái trong nhóm, rồi cũng chính Hằng gợi ý tưởng chụp những kiểu ảnh đó cho các cô, cũng như nói tôi là người rất đàng hoàng, tôn trọng những nguyên tắc. Ngọc và Ly có thể muốn chụp ảnh với nội y, còn nude thì chưa có ai muốn chụp.

Cuối tuần đó, tôi chụp ảnh cho Ngọc ở nhà chị họ của cô bé. Đó là một căn nhà to và rất đẹp ở Thảo Điền, các thiết bị nội thất rất đẹp. Ngọc mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên trong vẫn mặc áo ngực với quần lót màu trắng. Chụp vài tấm thì tôi nói Ngọc bỏ áo ngực ra, vì đầu áo ngực mờ mờ sau làn áo trắng, cô bé suy nghĩ một chút rồi cũng làm theo.

Việc giữ bản thân mình bình tĩnh và thoải mái hóa ra không có gì khó khăn. Có lẽ vì số cô gái tôi tận mắt thấy khóa thân hoặc mặc nội y cũng gần được hai bàn tay, nên không quá xa lạ với việc nhìn một cô gái mặc nội y trước mặt.

Hơn nữa, cái máy ảnh to và nặng trên tay luôn nhắc nhở tôi đây là một buổi chụp ảnh chứ không phải là chơi bời. Chụp sao cho đẹp thì khó, ảnh chụp phải mang cái không khí tinh khôi, trong trẻo. Trước khi chụp, tôi xem khá nhiều ảnh, nên cũng hình dung trước được mình sẽ chụp như thế nào.

Tôi chụp say sưa và nghiêm túc, hầu như không đụng đến người Ngọc kể cả khi tạo dáng, cũng không để ý đến đôi chân hay bầu ngực của cô bé. Ngọc cũng dần bắt nhịp được, chúng tôi bắt đầu có những tấm ảnh đẹp.

Chụp gần hai tiếng, quanh đi quẩn lại trong phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp thì cũng hết ý tưởng. Tôi hỏi hay là chụp với nội y, Ngọc bẽn lẽn đồng ý. Đến khi cô bé lấy mấy bộ nội y bày lên giường thì tôi biết Ngọc muốn chụp như thế, và chỉ chờ tôi hỏi.

Ngọc chọn một bộ đồ lót màu hồng nhạt rất đẹp, tôi tiếp tục chụp một cách say sưa. Ngọc thay bộ nội y thứ hai, tôi muốn cô bé diễn xuất gợi cảm hơn, quyến rũ hơn. Tôi mở laptop lên, cho Ngọc xem một số ảnh để tham khảo cách tạo dáng. Gượng gạo một hồi thì Ngọc cũng làm được.

Ánh mắt mời gọi, gương mặt xinh đẹp, bầu ngực đầy và đôi chân thon của Ngọc bắt đầu khiêu khích tôi. Tôi mất tập trung một lúc, thế là bảo Ngọc đi thay đồ, tôi ngồi nghỉ và nhanh chóng tỉnh táo lại. Tôi lại chụp say sưa, và Ngọc cũng diễn rất tốt.

Hôm đó, tính ra tôi chụp mười mấy GB ảnh, và rất ưng ý với những bộ ảnh đó. Tôi và Ngọc thỏa thuận từ đầu là ảnh nào Ngọc đồng ý tôi mới được đưa lên mạng, dĩ nhiên tôi tôn trọng ý của Ngọc.

Ngọc đưa lên Facebook vài ảnh chụp với áo somi trắng, tôi cũng tải những ảnh đó lên, sau khi xin phép Ngọc. Những tấm ảnh đó gây ấn tượng với bạn bè của Ngọc và tôi. Tôi tiếp tục gây ấn tượng tốt với nhóm của Hằng vì phong cách chuyên nghiệp và nghiêm túc của mình.

Hằng nói không có cô bạn nào muốn chụp nude cả, nếu tôi muốn chụp nude, cô bé sẽ làm mẫu cho tôi chụp, nhưng tôi phải đảm bảo bí mật và giữ đúng cam kết trước đó.

Tôi cũng ngại, nhưng sự ham muốn thử chụp nude một lần cứ thôi thúc tôi. Và rồi tôi nhờ Hằng làm mẫu, địa điểm chụp là phòng chụp của một anh bạn tôi quen trên diễn đàn nhiếp ảnh.

Hôm đó tôi xin nghỉ làm, chạy qua đi ăn sáng với anh bạn, rồi anh ấy đi làm, giao cả phòng chụp cho tôi. Phòng chụp này không nhiều thiết bị như những phòng chụp chuyên nghiệp, nhưng cũng đầy đủ. Tôi từng chụp ở đây một lần nên cũng quen với cách set up các thông số.

Đúng 9 giờ sáng thì Hằng đến. Nói chuyện gượng gạo được một lúc thì tôi bảo bắt đầu. Trong góc phòng chụp có một cái rèm để người mẫu thay trang phục, Hằng vào trong đó, kéo rèm lại, rồi ở trong đó phải đến gần 10 phút, quá lâu cho việc cởi quần áo.

Không thể chờ đợi mãi, tôi gọi, Hằng bước ra, hai tay che chắn những chỗ kín đáo nhất. Cô gái của sếp đang đứng trước mặt tôi, khỏa thân.

Trong phòng chụp chỉ có hai đèn, ánh sáng không đủ chiếu sáng thân hình của Hằng, nhưng vẫn cho thấy rõ những đường cong của cô bé 21 tuổi. Hằng ngại ngùng bước về phía tôi, ấp úng nói gì đó không nên lời. Tôi nhìn Hằng, đúng kiểu nhìn từ trên xuống dưới mà Hằng nói về tôi.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi thấy con gái khỏa thân, nhưng lần này rất khác. Và rồi trong những suy nghĩ rất nhanh đến nỗi tôi không hề nhớ nổi sau đó, có điều gì đó nhắc tôi sự khác biệt là lần này, người con gái khỏa thân đang đứng trong phòng chụp chứ không phải phòng ngủ hay nhà tắm.

Suy nghĩ đó lập tức khiến tôi trấn tĩnh, nhắc tôi nhớ rằng tôi và Hằng có mặt trong căn phòng này là để chụp ảnh. Tôi nói: “Em đừng ngại, chúng ta chỉ chụp ảnh thôi mà”. Hằng gật nhẹ, vẫn chưa hết ngượng. Tôi đi vòng chiếu đèn, nói Hằng lại đây đứng để tôi chụp thử.

Chụp trong studio thì đối tượng chụp phải vào đúng vùng chụp để các đèn đánh đúng hướng, nhất là đèn tóc, đèn ven. Hằng run nên dù tôi vừa chỉ xong là quên phải đứng đâu cho đúng, thế là tôi phải lại gần, chỉ chỗ đứng cho Hằng.

Khi đó Hằng quay lưng về phía tôi, tôi đứng rất gần cô bé, đèn chiếu sáng rõ lưng và mông của Hằng. Tôi không thể ngăn mình nhìn mông của Hằng, và rồi ngay lúc đó, tôi phát hiện ra một vấn đề mà mấy hôm nay tôi không hề đọc thấy khi tìm hiểu trên mạng.

Bộ đồ lót của Hằng tạo nên những vết hằn trên vai, trên hông và trên mông Hằng. Chắc chắn ngực cũng sẽ có những dấu hằn như thế. Tôi nói Hằng cứ quay lưng lại như thế để tôi bấm thử máy. Ánh sáng rất chuẩn cho ảnh chân dung. Tôi xem kỹ ảnh, những vết hằn hiện tuy không quá rõ nhưng vẫn dễ dàng nhìn thấy, kiểu này thì không ổn rồi.

Tôi nói Hằng lại xem ảnh thử trên máy, Hằng lại gần máy, tay vẫn che chắn. Tôi chỉ cho Hằng những vết hằn, và nói phải chờ một chút để vết hằn mờ đi thì mới chụp tiếp được.

Tôi hỏi Hằng có áo hay váy nào như kiểu áo choàng tắm không, hỏi vậy thôi chứ làm sao Hằng có mang theo. Tôi tìm thử trong phòng chụp, cũng không có. Tôi nói Hằng ngồi lên ghế, lấy một cái váy che người lại, dặn cô bé cố gắng đừng để hằn vết nào lên chân khi ngồi, rồi bước ra ngoài đường hút thuốc.

Hai điếu thuốc liên tiếp giúp tôi hoàn toàn trấn tĩnh, tôi cảm thấy rất thoải mái, tôi nghĩ lát nữa bước vào phòng chụp, tôi sẽ không bị phân tâm nữa. Tôi không được quên mục đích của tôi hôm nay là chụp ảnh, không có gì khác. Hơn nữa, đây là cô gái của sếp, không phải là đối tượng của tôi.

Chương 12

Tôi gõ cửa, rồi mở cửa bước vào phòng. Hằng đang nghe nhạc từ điện thoại, chiếc váy giờ chỉ phủ ngang hông, che thân dưới, còn ngực thì Hằng dùng

một tay che chắn cho có. Có vẻ cô bé cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tôi hỏi:

- Mấy vết hằn còn thấy rõ không em?

Hằng cúi xuống nhìn rồi nói:

- Hình như hết rồi anh.

- Ủ vậy mình chụp nha.

- Dạ.

Hằng đứng lên, trong khoảnh khắc đó, tôi chiêm ngưỡng trọn vẹn thân trên của Hằng. Rồi cô bé quay lưng về phía tôi, bỏ váy xuống ghế, và vẫn che chắn như thế đi vào vùng ánh đèn.

Những tấm ảnh đầu tiên tôi chụp là từ phía sau của Hằng, cả đứng lẫn ngồi, rồi sau đó là chụp nghiêng. Tôi bắt đầu di chuyển nhiều hơn, và nhìn thấy trọn vẹn thân hình của Hằng.

Ngực Hằng không lớn, nếu không nói là nhỏ, nhưng cô bé có ưu điểm đẹp là thân hình cân đối, bụng phẳng, eo nhỏ và nhất là đôi mông đầy đặn, căng tròn.

Tôi cũng không cảm thấy bối rối nữa, một phần là vì chụp không ra ảnh đẹp. Chụp hình nude khó, rất khó. Tôi vừa chụp và điều chỉnh thông số, góc chụp, thay đổi hơn chục composure, chỉ được vài tấm nhìn tạm tạm, còn lại rất nhạt nhẽo.

Hằng bắt nhịp được và tạo dáng khá tự nhiên, không còn gượng gạo như lúc đầu. Tôi chụp cũng thoải mái hơn, rồi tôi nghĩ ừ thì cô bé cũng đã cởi quần áo trước nhiều người rồi mà.

Tôi nhắm thử, nếu đúng như Hằng kể thì tôi là người thứ tám thấy Hằng khỏa thân, sau người yêu đầu của Hằng, năm người khách mua dâm và ông sếp tôi. Như vậy là tám người. Rồi tôi nhắm xem Hằng là cô gái thứ mấy khỏa thân trước mặt tôi.

Những hình ảnh lướt qua trước mắt tôi như tua phim, bạn gái, người tình một đêm, rau. Hằng chắc là người thứ chín. Có thể là thứ mười hoặc thứ mười một, nhưng không ít hơn thứ chín.

Tôi bỗng có cảm giác là tôi hoang đường hơn cả một con cave.

Tôi bảo tạm nghỉ một chút, rồi tôi ra ngoài hút thuốc. Lần này, điều thuốc không làm tôi bình tĩnh lại, mà lại còn đẩy những suy nghĩ của tôi nhanh hơn và phức tạp hơn.

Cô gái khỏa thân trong phòng chụp là bạn gái của sếp tôi. Cô gái đó còn là gái hoàn lương. Cô ta cởi quần áo trước mặt tôi là để chiều theo ý muốn của tôi, vì không muốn tôi làm lộ quá khứ của cô ta.

Rồi tôi tự hỏi, tôi đang làm cái quái gì vậy? Tôi đã quyết định là để yên cho cô ta làm lại cuộc đời, đã quyết định không đòi hỏi gì rồi mà. Tại sao tôi lại còn bày ra trò chụp nude này.

Rồi tôi trấn tĩnh lại. Tôi sẽ ngừng buổi chụp, tôi đã hành tội Hằng nhiều rồi. Mà thực tình có chụp nữa cũng thế, hôm nay tôi cũng có vài tấm khá, vậy là tốt cho lần đầu tiên chụp ảnh nude rồi.

Tôi đưa máy ảnh cho Hằng xem lại toàn bộ ảnh đã chụp. Tất cả các ảnh đều không thấy mặt Hằng, theo đúng thỏa thuận. Trong lúc Hằng ngồi xem ảnh, tôi nhìn Hằng, cảm thấy cô bé đang rất thoải mái, không có vẻ gì là miễn cưỡng. Tôi chợt nghĩ thôi nhìn thêm chút nữa, rồi sẽ không bao giờ làm phiền Hằng nữa, sẽ không bao giờ bắt tội cô bé nữa.

Hằng xem ảnh xong, đưa máy cho tôi. Tôi nói:

- Hôm nay chụp như vậy là được rồi em. Thật sự anh không có khiếu trong lĩnh vực này, hôm nay chụp như vậy cũng có được nhiều ảnh. Anh sẽ chép ảnh cho em nếu em muốn, và sẽ giữ bí mật tuyệt đối những tấm ảnh này. Anh hứa.

Hằng suy nghĩ một chút, rồi cô bé hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Không có chuyện gì em.

- Anh nói là chụp nhiều, có thể chụp đến chiều. Hồi nãy anh bảo tạm nghỉ chút, giờ lại bảo nghỉ luôn. Nếu anh định nghỉ thì sẽ không nói tạm nghỉ hồi nãy - Anh...

- Em nghe mấy đứa bạn em kể về anh, khi anh chụp anh rất say mê. Với lại, anh chụp đến khi cả anh và người mẫu bắt nhịp được thì anh mới chụp nhiều, đó mới là lúc anh chụp đẹp nhất. Em và anh vừa mới bắt nhịp thì anh lại bảo nghỉ, không phải cách của anh.

Hằng quả thật rất tinh tế. Tôi đứng lên, thu dọn dàn máy, rồi nói:

- Anh không muốn chụp nữa.

- Tại sao?

- Anh chỉ muốn thử, anh cảm thấy anh không hợp, anh cũng không thích thể loại này nữa. Anh rất vui vì em đã giúp anh.

- Anh không thoải mái đúng không? Vì em là bạn của anh Lâm? Hay vì em là một con điểm?

- Hằng à, đừng nhắc đến chuyện cũ nữa, em phải bỏ qua để tập trung cho hiện tại và tương lai. Đừng tự dằn vặt em nữa. Anh không xem em là gái điểm, chuyện đó hoàn toàn qua rồi.

- Vậy là vì anh Lâm hả? Em đã nói là em giữ bí mật mà.

Tôi im lặng. Hằng đứng lên, đi về phía tôi, vẫn khóa thân.

- Em rất biết ơn anh. Hồi đó, nếu anh đòi thể này thể nọ để giữ bí mật, em chưa chắc sẽ đáp ứng hết được. Nhưng anh không đòi hỏi gì cả, anh lại còn động viên em.

Em nghĩ vậy thì anh muốn gì, em cũng sẽ đáp ứng. Chuyện làm người mẫu cho anh chụp không có gì to tát, nhất là khi anh đã hứa không cho thấy mặt em, không để ai biết em làm người mẫu nude. Em sẵn lòng mà. Không giúp được anh, em áy náy lắm.

Tôi không biết nói gì. Hằng nói tiếp:

- Mình đi ăn trưa nha anh, rồi chiều chụp tiếp. Không thì hôm khác chụp tiếp.

- Anh không muốn chụp nữa, anh nhờ vả em vậy là nhiều lắm rồi. Em giúp anh trải nghiệm một thể loại nhiếp ảnh, trải nghiệm này không phải ai cũng có cơ hội.

Sau này anh có muốn chụp nude nữa thì phải nghiên cứu thêm nhiều, khi đó tính sau. Giờ em mặc quần áo vào đi, em giúp anh vậy là nhiều lắm rồi, anh rất biết ơn em.

Hằng vẫn đứng đó. Tôi lấy tay xoay vai cô bé lại, rồi đẩy vào lưng Hằng đến tận góc phòng, chỗ có rèm che. Rồi Hằng cũng mặc quần áo vào. Khi cô bé bước ra, trang phục chỉnh tề, tôi nhìn Hằng mà vẫn mừng tượng được cô bé đang khóa thân.

Mở cửa cho Hằng về trước, tôi lên phòng chụp, đánh một giấc đến giữa buổi chiều, rồi đem chìa khóa lên công ty anh bạn để trả.

Bộ ảnh đó tôi cũng xử lý, cũng thử nhiều thủ thuật khác nhau để chỉnh, nhưng chưa thật sự thấy tấm nào đẹp. Việc chỉnh chỉ để tôi xem cũng làm mất đi nhiều động lực. Rồi sau này lười, nên vẫn chưa có tấm ảnh nào được xử lý đến nơi đến chốn.

Về phần Hằng, tôi vẫn giữ quan hệ với Hằng ở hai góc độ, một là bạn gái của sếp, hai là thành viên của một nhóm PG. Tôi giữ bí mật của Hằng, và tôi tôn trọng cô bé.

Tôi thấy được rất nhiều mặt tốt của cô bé, tôi biết nhiều hơn về gia cảnh của Hằng, về học lực của Hằng, tôi càng thêm tin vào câu chuyện Hằng kể cho tôi nghe, và không bao giờ quan tâm đến quá khứ của Hằng nữa.

Phần 5

Chương 13

Trong nhóm PG của Hằng, tôi hay nói chuyện với Trang, Ngọc và Ly. Các cô bé này quý tôi vì tôi không vô vập tán tỉnh, vì tôi luôn tỏ ra đàng hoàng, và vì tôi là người hiếm hoi nhắc nhở các em khi lơ là việc học, hoặc khi viết blast hoặc comment linh tinh trên Facebook.

Có lần Ly chửi tục khi comment trên một blast của tôi, ngay lập tức tôi unfriend cô bé. Mấy hôm sau, Ly chủ động xin lỗi tôi, tôi mới add friend lại.

Ly rất cá tính và có lối sống khá phóng khoáng. Cô bé thích tiệc tùng, đi bar. Có lần chat với Ly nói về các bar ở Sài Gòn, tôi nói tôi chỉ thích bar nhạc kiểu như Acoustic, còn Ly lại thích những bar kiểu như Gossip, Lush. Một hôm, Ly rủ tôi đi hai bar theo hai phong cách trong một tối, cũng lâu rồi tôi không đến Acoustic nghe nhạc nên tôi đồng ý.

Tối thứ sáu, tôi đến đón Ly. Cô bé mặc một bộ váy ngắn, hở nửa lưng, nhìn khá khiêu khích. Chúng tôi đến Acoustic khoảng 8 giờ rưỡi, gọi hai chai bia, Ly giành trả tiền và nói: “Chầu sau anh trả”.

Tối thứ sáu Acoustic đông, ban nhạc của quán cũng chơi sớm hơn. Đây mới là lần đầu tiên Ly đến Acoustic, cô bé không thích Rock lắm, nhưng cũng bị cuốn theo không khí của quán.

Tôi vừa châm lửa điếu Marl thứ hai thì Ly đưa tay giật điếu thuốc, rồi đưa lên miệng rít một hơi trước khi tôi kịp nói gì. Tôi cười, rồi lấy thêm một điếu nữa ra châm.

- Đừng nói anh chưa từng thấy con gái hút thuốc nha.
- À không, anh thấy nhiều rồi.
- Vậy sao nhìn em như lạ lắm thế?
- Ừ thì ngạc nhiên một chút, anh không biết em hút thuốc. Hôm anh chụp ảnh cho em, em cũng đâu có hút.

Ly ém khói rồi thở ra bằng mũi một cách điệu nghệ. Một cô gái trẻ đẹp hút thuốc luôn là hình ảnh rất ấn tượng.

- Em ít hút lắm, lâu lâu đi bar hay đi nhậu mới hút. Em không thích thuốc này, em thích hút Capri hay Esse hơn.

Tôi và Ly gọi thêm hai chai bia, và tiếp tục thưởng thức nhạc của quán. Tôi lại rút gói thuốc, lần này lịch sự mời Ly, cô bé cười và lấy một điếu để tôi châm lửa.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Nghĩ gì?
- Thì anh cứ nhìn em cười.
- À, nhìn em hút thuốc rất hay.
- Vậy à, còn gì nữa không?

Tôi cười:

- Anh đang nghĩ là hôn một cô gái đang hút thuốc thì như thế nào ấy mà.
- Anh chưa từng hôn ai hút thuốc à?
- Chưa.

Ly rút một hơi thuốc, rồi bất chợt chồm lên hôn tôi. Hôn một cô gái đang hút thuốc là một trong rất nhiều điều tôi muốn thử một lần, thật bất ngờ tôi đang được một cô gái trẻ đẹp hôn. Trải nghiệm này kể ra không có gì đáng nhớ, trừ mùi thuốc khét lẹt.

- Anh thấy thế nào?

Tôi ho nhẹ một cái vì sặc khói rồi nói:

- Rất lạ.
- Em từng thử rồi, lần đó em cũng muốn thử giống anh nói vậy, em hôn một anh đang hút thuốc, hay thì không thấy mà ho thì quá trời.

Đến 10 giờ, tôi và Ly rời Acoustic để đến Lush. Ly giống như cá gặp nước, cô bé mấy lần kéo tôi ra nhảy nhưng tôi từ chối vì tôi không biết nhảy. Bảo tôi ngồi lắng nghe nhạc thì tôi làm được, chứ ra sàn nhảy thì tôi chịu chết.

Tôi cứ ở quầy uống cocktail và nhìn các em xinh tươi trong bar, còn Ly thì khi ngồi nói chuyện với tôi, khi thì ra sàn, hòa với đám đông. Dù sao đi nữa thì cô bé cũng quen thuộc với thế giới này, dễ dàng nhập cuộc chơi mà không cần tôi.

Gần 12 giờ, tôi và Ly về. Đi được một đoạn, Ly nói tôi chở Ly đến một khách sạn ở gần nhà Ly, nhà trọ của cô bé đóng cửa sớm nên mỗi lần đi làm hay đi chơi khuya, Ly ngủ ở nhà bạn hoặc ngủ ở khách sạn này.

Ly biết tôi ở với ba mẹ nên hỏi tôi về trễ có bị hỏi gì không, tôi nói biết hôm nay về khuya nên đã nói sẽ về trễ hoặc ngủ lại ở công ty.

Tôi đưa Ly đến khách sạn đó. Cô bé xuống xe, cảm ơn tôi vì đã đưa cô bé đi chơi. Rồi Ly hỏi:

- Anh có muốn ở lại với em đêm nay không?

Ly lên xe, tôi đưa Ly đến khách sạn mà lần trước tôi thuê để nói chuyện với Hằng. Đến khách sạn, tôi hỏi nhân viên trực đêm số phòng lần trước tôi thuê, thấy tôi ra vẻ là khách quen nên cậu ta nhanh chóng đưa tôi và Ly lên phòng.

Ly có mang theo váy ngủ để thay, còn tôi chỉ mặc mỗi quần lót. Hai đứa lên giường, ôm nhau, sự đụng chạm nhanh chóng dẫn đến làm tình. Ly để sẵn bao

cao su trong túi, cô bé nói không bao giờ quan hệ không dùng bao cao su, phải tự bảo vệ mình chứ không trông chờ vào người tình được.

Đêm hôm đó, tôi và Ly làm tình hai lần. Ly làm tình nồng nhiệt và đầy ham muốn. Tôi chưa bao giờ lên giường với cô gái nào như Ly, đó quả là một trải nghiệm đặc biệt.

Đó là lần đầu tiên tôi có một “tình một đêm” theo đúng nghĩa. Sau hôm đó, tôi và Ly vẫn là bạn, như chưa từng xảy ra chuyện tối hôm đó.

Chương 14

Trong nhóm PG của Hằng thì Trang là cô gái ít thu hút nhất về ngoại hình. Tôi thì thích vẻ đẹp của Trang, đẹp nhẹ nhàng và trong trẻo. Tôi nói chuyện với Trang nhiều nhất trong nhóm, cô bé là bạn trò chuyện rất hợp với tôi, từ chuyện học hành của Trang, công việc của tôi, đến những sở thích, thú vui của cả hai. Tôi cũng có vài lần đi uống cà phê với Trang.

Cuối tháng 10, Trang nói muốn mời tôi một chiều cà phê để hỏi kinh nghiệm đi Đà Lạt, cô bé muốn lên đó chơi vài hôm. Tôi hẹn Trang ở quán quen của tôi.

Hôm đó, hết giờ làm tôi đến quán, ngồi một mình nghe nhạc và hút thuốc. Quán cà phê này là nơi tôi hay đến từ thời sinh viên, tôi thích không khí của quán, thích dàn hi-end và những đĩa nhạc rất hay, thích nhìn đường phố qua ô cửa sổ to bằng kính.

Trang đến đúng giờ hẹn, cô bé gây bất ngờ khi tặng tôi món quà sinh nhật, dù ba ngày nữa mới đến sinh nhật tôi.

Tôi và Trang nói chuyện rất vui vẻ. Trang dự định sẽ đi lên Đà Lạt chơi vào giữa tháng 11, sau khi học xong các môn của học kỳ và chờ thi. Cô bé chỉ đi một mình vì vài cô bạn thân đều bận làm, bận học nên không thu xếp đi cùng được.

Tôi thì quá quen thuộc với Đà Lạt, nên dễ dàng chỉ cho Trang đi như thế nào, ăn món gì ở đâu. Trang nhờ tôi đặt phòng khách sạn giúp, cô bé không biết về các khách sạn trên phố núi.

Trang nhờ một cô bé ở trọ cùng chở Trang ra bến xe Phương Trang. Trước khi lên xe, cô bé gọi cho tôi để chào, và nói khi nào lên đến nơi sẽ nhắn tin cho tôi. Kể ra thì nếu Trang không nói thế, tôi cũng chẳng để ý mấy, nhưng bỗng dưng tôi muốn lên Đà Lạt, muốn đi chơi cùng Trang.

Ngồi ở chỗ làm, tôi lên mạng, vô tình xem thấy ảnh của một đứa bạn trên vnphoto chụp trong chuyến đi Đran của nó cuối tuần trước. Hoa dã quỳ nở vàng rực, đẹp tuyệt. Tôi nghe nói đến hoa dã quỳ từ rất lâu rồi, và cũng nhiều lần thấy loài hoa này, nhưng chưa bao giờ tôi đến cao nguyên vào mùa hoa dã quỳ.

Chiều đi làm về, tôi ghé quán cà phê ở chung cư gần nhà. Đang ngồi uống cà phê thì Trang nhắn tin: “Em đến Đà Lạt rồi ạ, lạnh ời là lạnh, thích quá”. Tôi gọi ngay cho Trang, hỏi cô bé đi xe có mệt không, rồi dặn Trang cứ lên xe trung chuyển để đi đến khách sạn tôi đã đặt.

Một lúc sau thì Trang nhắn: “Em đến khách sạn rồi, khách sạn đẹp lắm, cảm ơn anh”. Tôi lại nghĩ đến chuyện đi Đà Lạt, nghĩ đến chuyện gặp Trang ở phố núi. Đà Lạt mùa hoa dã quỳ chắc đẹp lắm.

Thế rồi, tôi gọi điện thoại đặt vé xe đi Đà Lạt đêm hôm đó.

Buổi tối, Trang gọi cho tôi mấy lần, lần thì khoe là đang đi dạo ở chợ đêm, lần thì khoe đang uống sữa đậu nành, lần thì khoe vừa mua được cái áo len rất đẹp. Lần nào tôi cũng trả lời bình thường, không nói tôi sẽ đi Đà Lạt.

5 giờ sáng hôm sau, tôi đến Đà Lạt. Chụp vài tấm ảnh bình minh ở bờ hồ xong, tôi đi mua bánh mì rồi vào cà phê Tùng đánh răng rửa mặt, ăn sáng, uống cà phê. Đến hơn 7 giờ thì tôi gọi cho Trang, cô bé còn đang ngái ngủ, nhưng khi nghe tôi nói đang ở Đà Lạt và hỏi có muốn hôm nay tôi dẫn đi chơi không thì reo lên vui mừng.

Tôi thuê một cái xe máy rồi chạy qua khách sạn đón Trang. Cô bé mang balô quần áo của tôi lên phòng, rồi xuống đi cùng tôi. Tôi chở Trang đi ăn sáng, rồi chạy quanh Đà Lạt, tìm những nơi có nhiều hoa dã quỳ, cũng như những điểm đáng đến trong thành phố như ga xe lửa, trường cao đẳng, nhà thờ Domaine de Marie.

Tôi chụp được khá nhiều ảnh hoa dã quỳ, và rất nhiều ảnh cho Trang. Chập tối, tôi và Trang về khách sạn, lấy thêm một phòng cho tôi. Tắm rửa xong, tôi chở Trang qua chợ Chi Lăng ăn nem nướng, rồi xuống dốc Hòa Bình uống cà phê. Trang rất vui vì đã có một ngày đi chơi được nhiều nơi, và được tôi chụp cho nhiều ảnh.

Đưa Trang về phòng, chúc cô bé ngủ ngon xong tôi về lại phòng mình, cảm thấy có chút hối tiếc vì đã không hỏi Trang có thể cho tôi ở chung phòng được không. Đêm hôm đó, tôi tự hỏi tôi lên Đà Lạt vì Đà Lạt, vì mùa hoa dã quỳ hay vì Trang. Tôi đâu đã yêu hay thích Trang.

Theo kế hoạch ban đầu thì tôi về lại Sài Gòn vào tối hôm sau, còn Trang ở lại đến sáng hôm sau nữa mới về. Tôi thuyết phục Trang chuyển qua đi xe đêm cùng chuyến với tôi.

Sáng hôm sau, tôi trả phòng của tôi, mang ba lô của tôi qua phòng Trang gửi. Tôi chở Trang đi Langbiang, rồi chạy vào Suối Vàng ăn trưa với món bánh mì Liên Hoa mua từ sáng. Trang rất thích khi ngồi gặm bánh mì cùng tôi trên đồi thông, nhìn xuống hồ Suối Vàng với những thảm cỏ xanh.

Ăn xong, cô bé kêu buồn ngủ, tôi bảo: “Em cứ nằm ngay trên đồi thông này mà ngủ, anh trông cho. Không phải ai cũng được thử cảm giác này đâu”. Tôi trải áo khoác ra, Trang nằm ra và ngủ ngon lành.

Tôi xuống hồ, chụp vào tấm ảnh rồi lên đồi, ngồi dựa gốc thông ngắm cảnh thì ít mà ngắm Trang thì nhiều. Rồi tôi lại chỗ Trang, duỗi chân ra và bảo Trang gối đầu lên đùi tôi mà ngủ, Trang làm theo và ngủ tiếp, thế là tôi có thể ngắm Trang gần hơn, và lén hôn lên tóc Trang vài lần.

Chiều hôm đó, tôi và Trang thử đi một con đường mà tôi đã tìm hiểu nhưng chưa có dịp đi. Từ Suối Vàng, tôi chạy qua Tà Nung, chụp ảnh con đường vàng rực hoa dã quỳ ở đây, rồi đi qua Vạn Thành. Tôi và Trang vào một làng mộ bỏ hoang, sau này tôi mới biết là làng Nguyễn Hữu Hào, rồi về lại Đà Lạt.

Khi tôi và Trang về lại khách sạn thì đã chập tối. Do chỉ còn ở lại Đà Lạt vài tiếng nên hai người dùng chung một phòng để nghỉ ngơi, tắm rửa. Trang vào tắm, tôi lịch sự đi ra ngoài hút thuốc, cho đến khi Trang gọi tôi mới quay lại phòng để tắm.

Sau đó, tôi và Trang xuống bờ hồ để trả xe máy, đi bộ lên dốc Nguyễn Chí Thanh ăn bánh mì xíu mại, ghé Artista uống cà phê rồi đi bộ về khách sạn.

Chúng tôi có hơn một tiếng ở khách sạn chờ xe trung chuyển đến đón. Về phòng, Trang ngượng ngịu cùng tôi ngồi trên giường. Trời đêm Đà Lạt lạnh, tôi nói Trang cứ chui vào chăn nằm cho ấm, còn tôi ngồi bên cạnh.

Tôi và Trang nói chuyện khá gượng gạo cho đến khi xe trung chuyển đến khách sạn đón chúng tôi.

Lên xe, Trang ngả đầu lên vai tôi ngủ. Được hơn một tiếng, tôi nói Trang dựa hẳn vào người tôi ngủ cho thoải mái.

Tôi xoay người qua một chút, để Trang dựa hẳn vào người tôi, tôi vòng tay ôm lấy Trang để giữ cô bé. Mỗi lần xe lắc hay dằn, tôi lại ôm Trang chặt hơn một chút.

Đã lâu lắm rồi mới có một cô gái dựa vào người tôi để ngủ trên tàu hoặc xe. Trang nằm gọn trong vòng tay tôi, đầu ngả vào ngực tôi ngủ. Tôi thức suốt đoạn đường từ Đà Lạt xuống Bảo Lộc để giữ cho Trang ngủ, và để tận hưởng cảm giác ôm người đẹp, sau đó thì mệt nên ngủ gà ngủ gật cho đến khi xe về đến Sài Gòn.

Sau chuyến đi Đà Lạt đó, tôi và Trang gặp nhau nhiều hơn, rồi chuyển dần qua hình thức hẹn hò với nhau. Giáng sinh năm đó, tôi và Trang đi ăn rồi uống cà phê. Tôi thích Trang, và tôi cảm giác được Trang cũng đã chấp nhận tình cảm của tôi. Tôi định vài hôm nữa sẽ ngỏ lời với Trang.

Thế rồi, cuộc gọi của Hằng đã khiến mọi chuyện thay đổi.

Chương 15

Tối chủ nhật, ba ngày sau Giáng sinh, Hằng gọi cho tôi. Tôi vừa nghe máy, Hằng đã hỏi:

- Anh đã nói chuyện gì với anh Lâm hả?
- Chuyện gì là chuyện gì em?
- Anh còn chối hả? Anh đã nói chuyện cũ của tôi cho anh Lâm đúng không? Tôi bắt đầu thấy có chuyện.

- Không, anh đã nói là anh không nói, nghĩa là anh không nói. Có chuyện gì vậy em?

- Không anh nói thì sao anh biết? Anh bỏ tôi rồi.

Không muốn để Hằng cứ gào lên qua điện thoại, tôi yêu cầu Hằng bình tĩnh lại, nói tôi sẽ gặp Hằng nói chuyện ngay. Tôi chạy qua nhà Hằng, gọi cô bé xuống và chờ ra một công viên gần đó. Ở đó, tôi và Hằng sẽ dễ nói chuyện hơn là vào quán cà phê.

Trên đường đi, tôi và Hằng không nói gì. Đến công viên, tôi dựng chống đứng, mời Hằng ngồi lên yên xe. Tôi châm thuốc, hỏi:

- Anh Lâm đã biết chuyện gì?
- Tôi không biết. Tự dưng anh đòi chia tay tôi.
- Khi nào?
- Mới hồi nãy.
- Anh Lâm nói những gì?
- Anh nói anh không còn thương tôi, anh nói “chúng ta chia tay đi, mình không còn hợp với nhau nữa”.
- Anh còn nói gì nữa không?
- Không. Tôi hỏi kiểu gì cũng không nói. Chắc là anh biết chuyện cũ của tôi rồi.

Tôi không biết nói gì. Có thể anh Lâm đã biết chuyện cũ của Hằng thật.

- Anh đảm bảo với em là anh không nói gì để anh Lâm có thể biết hay nghi ngờ. Anh đã nói với em là anh sẽ giữ bí mật, việc gì anh nói là anh làm...

- Sao tôi biết được - Hằng ngắt lời tôi - Nếu anh không biết sao tự dưng anh lại đòi bỏ tôi. Tôi mà biết anh nói cho anh Lâm biết chuyện của tôi, tôi sẽ nói hết chuyện của anh.

- Chuyện gì của anh?

- Chuyện gì hả? Tôi nói anh Lâm anh dụ tôi chụp nude, coi anh làm gì anh. Tôi nói con Trang anh ngủ với con Ly, dụ con Ngọc chụp hình mặc đồ lót, dụ tôi chụp nude, coi nó còn theo anh không?

Tôi giật mình. Bỗng nhiên tôi nhận ra Hằng cũng biết vài bí mật do chính tôi tạo nên. Làm sao Hằng biết tôi từng trải qua “tình một đêm” với Ly? Làm sao Hằng biết tôi chụp ảnh Ngọc? Cô gái này rất tinh tế, và rất không đơn giản. Suy nghĩ một chút, tôi hỏi:

- Chuyện giữa em với anh Lâm vẫn tốt cho đến hôm nay chứ?

Hằng im lặng.

- Giáng sinh vừa rồi anh thấy em để status là ở nhà. Hai người có gặp nhau không?

Hằng vẫn im lặng, một lúc sau cô nói:

- Ảnh lạnh nhạt với em cũng gần một tháng rồi. Gần đây ảnh ít gặp em lắm, em qua nhà ảnh thì gặp ảnh, chứ không có đi chơi.

Hỏi han vậy thôi, chứ tôi không biết nói gì. Tôi và Hằng cứ im lặng. Rồi Hằng òa khóc. Tôi đứng đắn ra một lúc đành ngồi cạnh Hằng, để cô bé dựa vào vai tôi mà khóc.

10 giờ tối chủ nhật, tôi ôm cô gái của sếp ở một khu vắng trong công viên.

Cuộc nói chuyện chả đi đến đâu cả, tôi chờ Hằng về nhà, dặn dò cô bé phải bình tĩnh, lúc này cứ khóc lóc hay suy nghĩ lung tung chẳng giải quyết được vấn đề gì. Khi tôi về đến nhà, tôi bắt đầu thấy lo lắng.

Dù anh Lâm đã chia tay với Hằng, nhưng khi tôi chụp ảnh Hằng, hai người đang hẹn hò với nhau. Anh sẽ không thể nào chấp nhận chuyện tôi lén lút chụp ảnh nude bạn gái của anh, không chấp nhận chuyện bạn gái mình khỏa thân trước mặt thẳng nhân viên cấp dưới. Còn Trang, em sẽ nghĩ sao nếu biết khi đang theo đuổi em, tôi lại ngủ với bạn của em.

Tôi không thể để Hằng làm lộ những chuyện tôi đã làm được. Tôi gọi cho Hằng, nói tôi sẽ cố gắng tìm hiểu xem anh Lâm có biết chuyện cũ của Hằng hay không.

Mấy hôm sau, một anh trong công ty rủ mấy anh em qua nhà ăn Tết niên. Tôi đến buổi tiệc một mình, do tôi chưa chính thức ngỏ lời với Trang nên chưa ra mắt anh em được. Sếp đến một mình, trả lời câu hỏi của các anh em về Hằng rất tỉnh: “Giải tán rồi”.

Ăn uống xong, tôi tranh thủ hỏi thăm sếp:

- Kể ra cũng hơi bất ngờ khi thấy anh chia tay Hằng.

- Tại sao em lại bất ngờ?

- Em thấy lúc trước anh rất vui. Anh cũng từng nói anh thích có một cô bạn gái trẻ, xinh xắn ở bên, em thấy Hằng là một người như thế.

- Ừ, anh cũng từng nghĩ anh sẽ gắn bó với Hằng lâu, cưới thì chắc là không, nhưng có cô ấy ở bên cũng vui. Nhật à, có nhiều chuyện sau một thời gian, nó trở nên khác, không phải là thay đổi mà là trở nên khác.

Anh dần không còn muốn ở bên cô ấy nữa. Có lẽ, cách sống của anh không phù hợp, anh cần suy nghĩ lại. Có một điều chắc chắn là anh rất trân trọng khoảng thời gian ở bên Hằng, nhưng mọi chuyện giờ đã khác.

Tôi không biết thật sự sếp nghĩ gì, nhưng tôi đoán anh chưa biết quá khứ của Hằng. Có thể anh không còn thích Hằng, có thể anh muốn tìm một cô khác, trẻ hơn, xinh đẹp hơn, bốc lửa hơn, cũng có thể anh không thích có bạn gái chính thức nữa, chuyển qua chăn rau như tôi ngày xưa chẳng hạn.

Chủ đề sếp chia tay cô bạn gái trẻ đẹp lan truyền chóng mặt trong công ty. Trước giờ, tôi hầu như không quan tâm đến phong trào tám chuyện ở công ty, nhưng giờ thử nghe ngóng.

Tôi nhận ra công ty cũng không khác gì cái chợ, người ta bàn tán, suy đoán, đơm đặt đủ thứ. Các ông tám, bà tám trong công ty cho là sếp no xôi chán chè nên đá đi, hoặc là Hằng vùi vĩnh viễn nhiều quá nên sếp cho dứt điểm.

Hầu như ai cũng nghĩ về Hằng như một chân dài cặp với đại gia, bị người này bỏ thì đi kiếm đại gia khác, chả khác gì một cô gái bao.

Tôi gọi cho Hằng, kể lại cuộc nói chuyện giữa tôi và sếp. Cô bé có vẻ như đã bình tĩnh lại, nhưng có điều gì đó khiến tôi lo lắng qua cách nói chuyện của Hằng. Tôi ghé qua nhà Hằng, chỉ để yên tâm là cô bé vẫn ổn, nhưng tôi thấy Hằng thất thần, vô cảm, không còn thiết gì cả.

Gặng hỏi, Hằng nói trong nước mắt: “Em không biết là em có yêu anh Lâm nhiều không, nhưng giờ mất anh ấy, em thấy hụt hẫng, giống như em mất tất cả vậy”.

Chuyện chưa kịp lắng xuống thì sếp dẫn người yêu mới đến tiệc Tất niên của công ty. Người yêu của sếp gây sốc toàn tập hơn Hằng mấy tuổi, thua xa Hằng về ngoại hình, đã vậy lại rất vênh váo. Cái chợ của công ty họp ngay trong bữa tiệc, không ai có thể hiểu tại sao phiên bản mới này lại kém đến thế.

Tôi đành phải làm cái việc rất tàn nhẫn là báo tin cho Hằng, chứ tôi không thể giấu được. Vừa xong tiệc, tôi chạy qua nhà Hằng, gọi cô bé xuống, lại đi ra công viên và nói chuyện.

Hằng đứng không vững khi nghe tôi nói, nhưng lần này cô không khóc, có lẽ nước mắt không còn, hoặc đã chảy ngược hết vào trong.

Chở Hằng về nhà, khi chào tôi, Hằng nói: “Anh đừng lo, em không sao đâu”. Tôi chạy xe về nhà, mơ hồ cảm thấy câu nói đó không hề ổn chút nào.

Phần 6

Chương 16

Một ông anh tôi từng nói: “Khi mọi việc trở nên rắc rối, thì sẽ có những chuyện làm nó rắc rối hơn”. Tính ra trong hơn mười ngày sau Giáng sinh xảy ra bao nhiêu là chuyện, tôi muốn Hằng bình tâm lại, cũng là để Hằng đừng làm lộ những chuyện của tôi. Tôi chưa ngỏ lời với Trang cũng là vì vậy.

Mấy hôm sau, tôi có hẹn đi uống cà phê với Trang. Nói chuyện băng quơ một lúc, Trang nói cô cảm nhận được tình cảm của tôi, nhưng chỉ muốn giữ ở mức bạn thân, anh em, Trang mong tôi cũng giữ tình bạn đặc biệt này.

Tôi nghe mà lòng bùng, dù đang ngồi những vẫn cảm thấy chân tôi như nhũn ra. Cơ thể tôi hầu như bị đóng băng, chỉ có đôi mắt còn hoạt động, nhưng chỉ làm được một việc là nhìn Trang đang ngồi hơi cúi đầu xuống.

Khoảng thời gian đó kéo dài rất lâu, rồi tôi cũng trấn tĩnh lại. Tôi hỏi tại sao, Trang nói cô cảm giác tôi sẽ là một người rất thân thiết, nhưng không phải là người yêu, không phải người mà cô đang mong đợi.

Tôi và Trang lại rơi vào sự im lặng một lúc lâu, rồi Trang hỏi:

- Có một chuyện em muốn hỏi anh, anh từng lên giường với Ly đúng không?

Tôi nghĩ Trang hỏi vậy thì đã biết rồi, không thể giấu được.

- Có một lần. Hôm đó anh và Ly đi bar, tối về anh ở lại với Ly. Trang à, đó chỉ là tình một đêm, anh và Ly đến giờ vẫn là bạn bè, em có thể thấy mà.

- Anh đâu cần giải thích, em hiểu mà. Chuyện xảy ra khi nào?

- Hồi tháng 10.

Tháng 10 là khi tôi và Trang đã bắt đầu thân thiết với nhau, nói chuyện nhiều với nhau.

- Anh Nhật à, chuyện anh từng ngủ với Ly không có vấn đề gì. Anh cũng không làm gì có lỗi với em, vì anh và em chưa đến với nhau. Nhưng nếu như anh và em đến với nhau, em sợ là em không chịu được cảm giác anh từng lên giường với bạn của em. Em biết là em không thể bỏ qua được suy nghĩ đó.

Tôi im lặng, không biết nói gì. Tôi hiểu được cảm giác của Trang, tôi chỉ biết tự trách mình.

Trang nói tiếp:

- Chuyện đó cũng không phải là tất cả nguyên nhân khiến em không thể đón nhận tình cảm của anh. Em đã suy nghĩ rất nhiều, em rất quý trọng anh, em luôn muốn có một người bạn, người anh như anh. Em mong anh vẫn xem em là bạn.

Tôi về đến nhà, lấy chai whisky rồi đi thẳng lên sân thượng ngồi uống. Gọi là bị từ chối cũng đúng, đây là lần thứ hai tôi bị từ chối, nhưng lần này đau đớn hơn nhiều, vì tôi ngỡ như đã có được tình cảm của Trang.

Tại sao Trang lại biết chuyện giữa tôi và Ly? Có lẽ nào Hằng đã nói ra chuyện đó như cô từng đe dọa tôi? Tôi lại đặt tiếp câu hỏi tại sao Hằng lại biết chuyện đó? Rồi tại sao Hằng lại biết chuyện Ngọc làm người mẫu nội y cho tôi chụp? Cô gái của sếp quả thật rất không đơn giản.

Tâm trạng rối bời, cộng thêm men rượu khiến tôi mất bình tĩnh. Tôi gọi cho Hằng, cô bé vừa nghe máy tôi đã hỏi ngay:

- Em nói chuyện anh với Ly cho Trang đúng không?
- Không, em không nói, mà có chuyện gì?
- Em không nói, vậy sao Trang biết? Mà tại sao em biết chuyện đó?
- Có chuyện gì vậy?
- Em nói thật đi, em nói với Trang hả, chứ không sao Trang biết?
- Làm sao em biết được. Lúc này em không có tâm trạng đâu mà nghe anh hỏi cung.

Hằng cúp máy. Tôi gọi lại nhưng Hằng không nghe máy. Chung hững một lúc thì tôi bình tĩnh lại. Tôi nhắn tin “anh xin lỗi, anh đang buồn, lại đang uống rượu nên mất bình tĩnh, mai anh gọi cho em”.

Ngày hôm sau, tôi vào công ty với bộ mặt đưa đám. Không phải tôi cố tình làm vậy, mà tôi không cách nào thoát khỏi tình trạng ủ ê đó. Chiều tôi đem mấy tài liệu qua đưa sếp, anh hỏi có chuyện gì, tôi trả lời một cách vô cảm: “Em bị thất tình”. Sếp hỏi thêm vài câu, thấy tôi có vẻ đang ủ ê thật, nên sau đó khi tôi nói đã làm xong việc, xin về sớm thì anh đồng ý.

Tôi ra quán cà phê quen, ngồi đốt hết điếu này đến điếu khác. Rồi tôi gọi cho Hằng, hỏi gặp nhau được không, Hằng nói tôi ngồi đợi, cô sẽ đến. Gần nửa tiếng sau thì Hằng đến. Tôi hỏi khi tôi gọi thì Hằng đang làm gì, cô nói đang nằm ở nhà, không muốn đi đâu, làm gì.

Thế rồi hai kẻ thất tình ngồi lặng lẽ uống cà phê.

Hằng là người phá vỡ sự im lặng trước, cô nói: “Em không có nói gì với Trang. Em cũng không biết tại sao Trang biết được chuyện giữa anh và Ly”. Tôi vẫn im lặng, tôi không biết nói gì, dù có rất nhiều câu hỏi.

Hằng đến quán vào lúc chập tối, khi đó tôi đã uống hết ly cà phê từ lâu. Việc nhân viên nhiều lần rót trà cho tôi, cộng thêm cái gạt tàn thì đầy đầu lọc khiến tôi nhận ra tôi đã ngồi ở quán này rất lâu. Lúc đó đã gần 8 giờ, tôi bắt đầu thấy đói. Tôi rủ Hằng đi ăn tối rồi nói chuyện tiếp.

Đi ăn xong, tôi và Hằng đi ra công viên gần nhà Hằng, dựng xe nói chuyện. Tôi hỏi tại sao Hằng biết chuyện tôi và Ly, Hằng nói Ly vô tình kể ra trong một lần Hằng, Ly và vài cô nữa đi chơi.

Tôi hỏi đến chuyện tôi chụp ảnh Ngọc, Hằng nói khi thấy ảnh tôi chụp Ngọc chỉ mặc áo sômi, cô đoán thể nào cũng có ảnh Ngọc mặc nội y nên có lần hỏi Ngọc, Ngọc không những nhận là có mà còn cho Hằng xem ảnh.

Chuyện tôi chụp ảnh Ngọc có lẽ chỉ có Hằng là người ngoài duy nhất biết, nhưng chuyện giữa tôi và Ly xem ra khó mà giữ kín khi có đến vài cô biết. Có lẽ Trang nghe lại từ ai đó trong nhóm. Dù sao đi nữa, tôi cũng đã mất cơ hội ngỏ lời với Trang.

Tôi hỏi thăm Hằng, cô bé vẫn còn buồn, nhưng cũng đã bình tâm lại. Hằng hỏi tôi về bạn gái mới của sếp, tôi trả lời qua loa và Hằng cũng chẳng có vẻ gì lắng nghe.

Bỗng nhiên, Hằng nói tôi tả lại ngoại hình của bồ sếp, rồi hỏi tôi có hình cô ta không. Dĩ nhiên là tôi không có, nhưng nếu tìm trên Facebook những người ở công ty tôi thì có thể có ảnh chụp hôm Tết niên.

Hằng một hai đòi xem ảnh ngay lập tức, thế là tôi vào nhà Hằng. Dù tôi đã đến nhà Hằng mấy lần, nhưng chỉ đến đầu hẻm gọi Hằng ra, lần này vào tận phòng của cô.

Vừa vào phòng, Hằng hối thúc tôi mở laptop lên tìm ảnh. Tôi vào Facebook, mò mẫm gần một tiếng thì tìm được một tấm ảnh chụp chung trên Facebook một chị trong công ty. Nhìn ảnh, Hằng thờ dãi. Cô nói: “Không ngờ là chị ấy. Mà nếu là chị ấy thì cũng đúng thôi”.

Chương 17

“Đó là chị Nhung, bạn gái cũ của anh Lâm. Hai người đó chia tay cách đây hơn hai năm, sau đó anh ấy quen thêm hai người nữa rồi tới em. Anh Lâm từng nói chị Nhung là người anh ấy yêu nhiều nhất, hơn cả tình yêu anh ấy từng dành cho vợ cũ. Khi chị Nhung dứt khoát chia tay, anh ấy rất buồn, và hai người sau chị Nhung chỉ là để anh ấy vượt qua việc bị chị Nhung bỏ. Em nghĩ em đã có thể lấp đầy khoảng trống, nhưng không được”.

Hằng đi về hướng cửa sổ, nhìn ra ngoài. Cô quay lưng về phía tôi nên tôi không biết biểu cảm trên gương mặt Hằng thế nào. Sự im lặng đó kéo dài khá lâu, rồi Hằng nói một cách bình thản:

- Gần một năm ở bên em, anh Lâm chưa từng nói yêu em. Có lẽ anh ấy không yêu em thật, mà luôn dành tình yêu cho chị Nhung. Chỉ cần chị Nhung quay về là anh ấy bỏ em ngay.

Lúc này, tôi không biết phải nói sao. Sếp từng nói với tôi anh chỉ muốn có Hằng như một người bạn gái, xem ra còn tệ hơn thế, Hằng chỉ là một người bạn tình, một người lấp chỗ trống.

Tôi cũng từng nghe loáng thoáng trong công ty là sếp từng có mấy cô bồ sau khi ly dị vợ, nhưng tôi không để ý nên không biết rõ.

Hằng thở dài:

- Em chỉ là người thay thế, cũng có thể chỉ là kẻ qua đường.
- Em đừng nghĩ tiêu cực quá.

Nói chuyện với Hằng về chuyện của sếp với Hằng và với cô Nhung kia, tôi nhận ra sếp quá yếu đuối. Cô nàng kia xem sếp như kiểu của để dành, biết là lúc nào sếp cũng chờ đợi cô ta.

Sếp mới lên Phó Tổng gần hai năm nay, ngon lành hơn nhiều so với khi cô ta bỏ sếp. Hơn nữa, giờ cô ta cũng không còn quá trẻ, quay về với người yêu cũ lúc nào cũng chờ đợi mình tốt hơn nhiều so với việc mãi mê tìm kiếm những mối quan hệ khác.

Hằng khi biết được chuyện sếp quay lại với bồ cũ, cô bé bình tĩnh hơn, nhưng lại càng buồn hơn. Tôi hiểu lúc này Hằng rất thất vọng, có lẽ cô mong đợi nhiều vào chuyện tình cảm với sếp, nhưng giờ nhận ra với sếp, quãng thời gian ở bên Hằng không có ý nghĩa gì.

Đến khi tôi đứng lên đi về thì Hằng mới kêu trời. Lúc đó đã quá nửa đêm, bà chủ nhà đã khóa cửa, khóa cổng, tôi không thể nào lấy xe đi về nếu không gọi bà ta dậy. Cả tôi và Hằng đều không muốn ai biết chuyện tôi vào phòng Hằng lúc tối. Thế rồi Hằng nói tôi ngủ lại, sáng sớm hôm sau đợi chủ nhà mở cửa xong, canh lúc không ai ở dưới nhà dắt xe ra về.

Hằng đi tắm, rồi thay một bộ đồ bộ. Tôi thì không có quần áo thay, và nhà Hằng cũng không có quần áo đàn ông. Đi từ sáng đến đêm, áo somi của tôi khét mùi mồ hôi, quần kaki thì bẩn.

Tôi vào nhà tắm, dùng dầu gội và sữa tắm của Hằng để tắm gội cho sạch sẽ, rồi mặc mỗi cái quần lót leo lên giường. Cái giường của Hằng thì bé, bề ngang chỉ khoảng 1m4, dù tôi và Hằng đều nằm ra cạnh giường nhưng chỉ cách nhau một gang tay.

Không thể nào ngủ được khi nằm gần Hằng như thế. Mùi sữa tắm của Hằng, cộng với những hình ảnh khỏa thân của Hằng lờn trong đầu tôi khiến tôi ham muốn. Trở mình mấy lần, tôi nằm quay lưng lại với Hằng, để che giấu thú cộm lên ở dưới.

Thấy tôi cứ trần trọc trở mình hoài, Hằng hỏi:

- Anh khó ngủ hả?
- Ờ.
- Lại nhà hả?
- Không.
- Vì nằm cạnh em hả?

- Ờ.

Tôi nằm yên một lúc, và rồi một điều gì đó thôi thúc trong tôi, khiến tôi quay qua ôm Hằng từ phía sau. Hằng không phản kháng, chỉ nói: “Ôm thôi đó, không được lấn tới”.

Kệ, tôi vừa ôm vừa đưa tay đi lung tung, nhưng Hằng rất cương quyết ngăn cản, nói “ngủ đi”, “không được”. Vài lần không thể nào đưa tay vào trong áo được, cộng thêm thái độ của Hằng khiến tôi biết thua rồi. Một lúc sau thì cơn ham muốn qua đi, và tôi ngủ.

Khi điện thoại báo thức, tôi dậy và thấy Hằng đang ôm tôi ngủ. Tôi tắt báo thức, cứ nằm yên tận hưởng cảm giác được gái xinh ôm trên giường, an ủi phần nào cho tôi qua không làm tới được.

Tôi không thể ngăn mình lấy tay vuốt ve Hằng, từ vai, hông, đến phần mông đầy hấp dẫn. Rồi tôi đưa tay vào trong áo, cảm nhận làn da mịn màng, mát rượi của cô bé. Tay tôi di chuyển lên trên, chạm vào bầu ngực, vừa mới luồn vào trong áo ngực thì Hằng tỉnh dậy, đẩy tôi ra.

Tôi ngồi dậy, mặc quần áo vào. Hằng nói: - Anh cũng quậy quá ha, may mà cũng biết dừng lại.

- Ờ.

- Mà đúng ra là biết dừng lại vì em không cho.

- Ờ.

- Anh không vui hả?

- Ờ.

- Anh đã làm gì nhỏ Trang chưa?

- Chưa. Cầm tay còn chưa được nữa, làm được cái gì.

- Nhỏ Trang nó lẳng mạn và mơ mộng lắm. Anh tán được nó chưa chắc nó cho anh đâu, kiểu của nó là để dành đến tân hôn.

- Ờ.

Thấy tôi cứ trả lời kiểu đó, Hằng không hỏi nữa. Cô bé đi xuống nhà xem chủ nhà mở cửa chưa, rồi quay lên nói tôi phải đợi thêm một chút.

- Anh Nhật nè, anh đừng làm gì trong dự án của công ty anh ở Ninh Thuận và Bình Thuận nữa nha. Rút ra khỏi team càng tốt.

- Sao vậy?

- Khi anh Lâm còn quen em, có lần em thấy anh nói chuyện điện thoại có vẻ căng thẳng lắm. Anh có nói cả hai dự án trực trực, ở trên lẫn ở tỉnh đều bỏ mặc, công ty đôi tác ở địa phương thì trở mặt.

Mấy dự án đó sẽ không có tiền dự án, thậm chí làm công ty thiệt hại lớn. Liên quan tới pháp luật thì chắc không đâu, nhưng anh tốt nhất nên rút ra khỏi team.

Đó thật sự là một tin chấn động với tôi. Tôi là người trực tiếp làm nhiều phần việc trong dự án ở Ninh Thuận. Tôi biết có nhiều điều khuất tất trong dự án, sếp đều nói tỉnh và công ty đối tác sẽ lo hết. Tôi cũng có đôi lần cảm thấy bất an về vấn đề này kia trong dự án.

Hằng đi xuống nhà rồi chạy lên nói bà chủ nhà mở cửa kéo và khóa cổng rồi. Tôi rón rén đi theo Hằng xuống, dắt xe ra và chạy ào về nhà. Trên đường về nhà, tôi không thể không nghĩ về chuyện Hằng báo tin đó cho tôi.

Về đến nhà, đánh răng rửa mặt xong tôi chạy ra quán cà phê gần nhà, ngồi ăn sáng uống cà phê. Tôi tiếp tục nghĩ về tin báo của Hằng.

Vào công ty, tôi dành cả buổi sáng xem lại toàn bộ dự án. Tôi vẫn không thấy có điểm bất ổn nào khác ngoài những vấn đề mà tôi đã thấy trước đây. Tuy vậy, trực giác mách bảo tôi là Hằng muốn giúp tôi nên mới báo tin cho tôi.

Tôi làm ở đây đã ba năm, bắt đầu thấy chán. Đã vài lần, tôi nghĩ đến chuyện tìm chỗ khác, lương bổng khá hơn, và cũng là để làm mới mình. Làm ở đây chỉ có tăng lương, chứ rất khó để tôi lên vị trí quản lý.

Công việc thì vậy, chuyện tình cảm thì thất bại. Tôi có đi chơi với Trang một lần nữa, nhưng chỉ theo kiểu bạn bè, anh em. Tôi biết Trang đã dứt khoát không muốn tôi vượt qua giới hạn tình bạn.

Buồn buồn, tôi nghĩ đến việc đi chơi. Lúc này là giữa tháng 1, tức là đầu tháng 12 âm. Công ty bắt đầu ít việc. Có nhóm bạn chuẩn bị đi từ Huế ra Hà Nội, thế là tôi đăng ký tham gia nửa chặng.

Tôi làm đơn xin nghỉ phép nguyên tuần sau đó. Tôi bay ra Huế, nhập đoàn, thuê xe máy đi chơi loanh quanh, rồi ngược ra Quảng Trị, Quảng Bình. Thăm Phong Nha - Kẻ Bàng xong, một mình tôi chạy về Huế, lần này theo đường Trường Sơn. Suốt chuyến đi hơn 5 ngày, tôi không hề nghĩ đến công việc, chỉ buồn chuyện tình cảm.

Ngồi trên máy bay từ Huế vào Sài Gòn, tôi quyết định sẽ nghỉ việc, nhưng phải sau Tết, để còn nhận tiền thưởng.

Chương 18

Tôi về đến Sài Gòn được hai bữa thì Hằng hẹn đi uống cà phê để chào tôi trước khi về quê ăn Tết. Chiều chủ nhật, tôi ngồi ở quán quen, nghe nhạc và hút thuốc, kể ra thì có vài ngày thanh thoi thật thích.

Hằng đến, tôi ngạc nhiên vì trông cô bé rất vui vẻ và yêu đời. Hằng kể cho tôi nghe cô vừa trả đũa người tình cũ. Hằng nhờ một anh chàng trong công ty đi

cùng đến những nơi mà anh Lâm thích, và sau năm bảy lần không gặp, cô đã bắt gặp anh đi cùng bạn gái “mới mà cũ” ở một quán ăn món Pháp.

Em cười với anh Lâm và chị Nhung, rồi tình tứ với anh bạn em. Tối hôm đó, anh Lâm gọi cho em, nói anh ấy rất vui vì thấy em hạnh phúc bên bạn trai mới. Em cười cợt nhả, nói: “Anh đá em thì em phải kiếm thằng khác chứ, em là gái bao mà, cứ có trai cho em tiền là em hạnh phúc à”.

Em biết anh Lâm rất tự tôn, anh ấy luôn muốn là người làm chủ trong mọi việc. Với anh ấy chuyện cặp kè với gái bao, hay tệ hơn là bị một đứa gái bao chăn là một sự sỉ nhục.

Tôi không khỏi ngạc nhiên về Hằng. Không ngờ cô bé lại trả đũa sếp tôi, lại còn trả đũa theo cách có phần bất chấp thể diện hay danh dự. Đúng như ông bạn tôi nói, phụ nữ khi trả thù rất khó lường.

Hết Tết, đi làm lại mấy ngày, tôi nộp đơn xin nghỉ việc. Theo hợp đồng, tôi phải báo trước 30 ngày, nên dự kiến khoảng gần cuối tháng 3 là tôi nghỉ. Công ty thống nhất với tôi sẽ cho tôi nghỉ vào giữa tháng 3 để dễ tính lương. Đầu tháng 3, tôi bàn giao công việc xong xuôi, bắt đầu tìm chỗ làm mới.

Tháng 4 tôi bắt đầu đi làm ở công ty mới, công việc khá nhiều, có nhiều cái phải dành thời gian tìm hiểu và học hỏi. Trong khoảng thời gian này, tôi không liên lạc với Hằng. Với các cô bé trong nhóm của Hằng, tôi cũng ít gặp hơn. Trang cũng vậy, cô bé ngày càng lạnh nhạt với tôi.

Khoảng giữa tháng 5, tức là hai tháng sau khi tôi rời công ty, tôi nghe đồng nghiệp cũ nói về việc hai dự án ở Ninh Thuận và Bình Thuận bị thu hồi giấy phép đầu tư, lỗ nặng. Tuy không bị ảnh hưởng gì về pháp lý, nhưng thiệt hại của công ty là rất lớn, nhân viên thì chỉ có thể đoán già đoán non chứ không ai biết thật sự là lỗ bao nhiêu.

Công ty cũ của tôi vốn là cái chợ, nên bây giờ tôi hóng hớt từ xa rất dễ. Hai Phó Tổng còn lại trong Ban Giám đốc nhân dịp này đâm anh Lâm toi tã, sếp Tổng cũng không đỡ cho anh.

Một trong những trò bẩn khi các sếp đấu đá với nhau là đánh vào lính để gây loạn. Ban Giám đốc lên kế hoạch cắt giảm nhân sự ở các bộ phận do anh Lâm phụ trách, thế là nhân viên dưới quyền của anh Lâm làm loạn, có người chỉ trích, thậm chí chửi anh Lâm ngay trong phòng làm việc.

Rồi ai đó đem chuyện của Hằng ra nói. Có vẻ như một nhân viên thân cận nào đó của sếp khi Tết đến nhà anh đã gặp Nhung, và nghe cô nàng nói Hằng chỉ là gái bao của anh Lâm.

Anh Lâm thì chắc là kể hết cho bồ nghe về Hằng, cả chuyện Hằng tự nhận là gái bao. Cô nàng Nhung thế nào cũng thêm mắm dặm muối vào. Thế là người ta có một lý do rất chính đáng để giải thích cho sự đổ bể của hai dự án là sếp dính vào cave nên xui.

Tôi hẹn gặp Hằng, nói với Hằng về chuyện đó, cô bé chỉ cười, nói kệ họ, kiêu đồn đoán lung tung vậy thành ra không ai tin, không ai quan tâm. Hằng nói hè này học xong, cô sẽ ra một thành phố lớn ở miền Trung lập nghiệp, ở đó gần quê, cô sẽ dễ về chăm sóc ba mẹ, cũng như lo cho đứa em học đại học. Ở Sài Gòn, cô có vương thị phi thì cũng không còn quan trọng nữa.

“Hồi đó em quyết tâm vào Sài Gòn học đại học, vì chỉ có trường này là vừa sức thi của em, chất lượng đào tạo cũng tốt. Cũng chỉ có ở Sài Gòn em mới kiếm được tiền lo cho việc học của em. Nhưng em phải sống gần ba mẹ, chứ Sài Gòn xa quá. Đây sẽ không thể là quê hương thứ hai của em được”.

Hằng phải làm ra vẻ về quê như một cô sinh viên vừa học xong. Cô bé giàu gia đình về số dư gần hai mươi triệu trong tài khoản. Hằng bán luôn chiếc xe cô mua từ hồi năm hai, bổ sung thêm mấy triệu vào số tiền để dành đó.

Trước khi Hằng về quê, cô hẹn gặp tôi lần nữa. Tôi và Hằng ăn tối ở một nhà hàng sang trọng, nhìn ra khu trung tâm thành phố sáng đèn. Hằng cảm ơn tôi vì đã tôn trọng Hằng, không coi thường hay lợi dụng cô, đã an ủi và động viên Hằng.

Tôi cảm ơn Hằng vì đã làm bạn tôi, đã giúp tôi thoát khỏi con tàu đắm, giúp tôi có những trải nghiệm nhiếp ảnh, thậm chí suýt nữa tôi đã có được một tình yêu với Trang.

Tình bạn giữa tôi và Hằng là một tình bạn khác thường và đặc biệt. Hằng xin được việc ở một công ty lớn ngoài đó. Bây giờ, tháng nào cô cũng có thể về thăm nhà, chỉ cách khoảng 100 kilomet. Cô đổi số điện thoại, chỉ cho tôi và vài người bạn khác biết số mới.

Cuối năm đó, Hằng lập một nhóm PG, cô dùng kinh nghiệm 4 năm làm PG của mình để tuyển chọn, quản lý và đào tạo sinh viên địa phương thành PG rất tốt, nhóm của Hằng nhanh chóng được các công ty ngoài đó biết đến và hợp tác.

Tôi rất nể phục Hằng, từ điểm xuất phát là một cô bé học lực trung bình trong một gia đình rất nghèo, Hằng có thể tốt nghiệp loại khá, tìm được việc làm tốt, và bây giờ còn có thể tự làm ăn nho nhỏ, vừa hỗ trợ cho ba mẹ, vừa lo cho đứa em.

Dù Hằng nói khi nào tôi ra ngoài đó chơi, tôi phải gọi cho Hằng để anh em gặp nhau, thế nhưng hai năm sau, khi tôi đi phượt ra đó, tôi ngần ngại không gọi cho Hằng. Hằng đang sống rất tốt, tôi ngại khơi lại những ký ức buồn của cô ở Sài Gòn.

Về anh Lâm, cuối năm đó anh mất ghế Phó Tổng. Rồi sếp Tổng quyết định bỏ công ty, ông ta giải thể công ty, lập một công ty mới ngay trong văn phòng cũ, dùng lại hầu hết nhân sự cũ, chỉ là mang một cái tên mới, không liên quan về pháp lý và cũng không dính dáng đến công ty cũ, vốn bị ảnh hưởng nhiều sau hai dự án đổ bể.

Anh Lâm rút vốn khi công ty giải thể, chuyển qua đầu tư lĩnh vực khác, rồi sau đó chuyển ra miền Trung làm. Anh không giữ liên lạc với đám lính cũ, nên tôi cũng không hỏi thăm hay gặp gỡ nữa.

Năm 2013, Hằng vào Sài Gòn ăn đám cưới một cô bạn trong nhóm PG. Cô một hai đời gặp tôi. Do đám cưới bạn Hằng là trưa chủ nhật nên tôi hẹn Hằng uống cà phê vào chiều hôm đó, sau khi Hằng đi đám cưới về.

Chiều hôm đó, tôi và Hằng gặp nhau ở quán quen, bàn cũ. Ba năm không gặp, Hằng đẹp hơn, chừng chạc hơn nhiều. Hằng nói năm sau cô sẽ cưới, chồng sắp cưới của Hằng là người cùng quê, và cũng đang làm việc ở thành phố đó.

- Anh chàng đó có biết chuyện cũ của em không?

- Biết gần như toàn bộ sự thật. Em nói thời sinh viên từng làm gái bao, ăn ở với đại gia để kiếm tiền, anh ấy rất sốc, nhưng sau đó chấp nhận em. Anh ấy tin vào con người thật và hiện tại của em.

- Anh mừng cho em, em là một cô gái tốt, em xứng đáng có một cuộc sống hạnh phúc.

- Anh phải ra dự đám cưới đó.

- Ừ, phải đến chúc mừng em chứ.

Sài Gòn mùa mưa, mới nắng đó mà đã mưa. Bốn năm trước, lần đầu tiên tôi uống cà phê với Hằng hình như cũng vào mùa mưa, cũng vào một chiều mưa như vậy. Khi đó, Hằng là cô gái của sếp.

HẾT